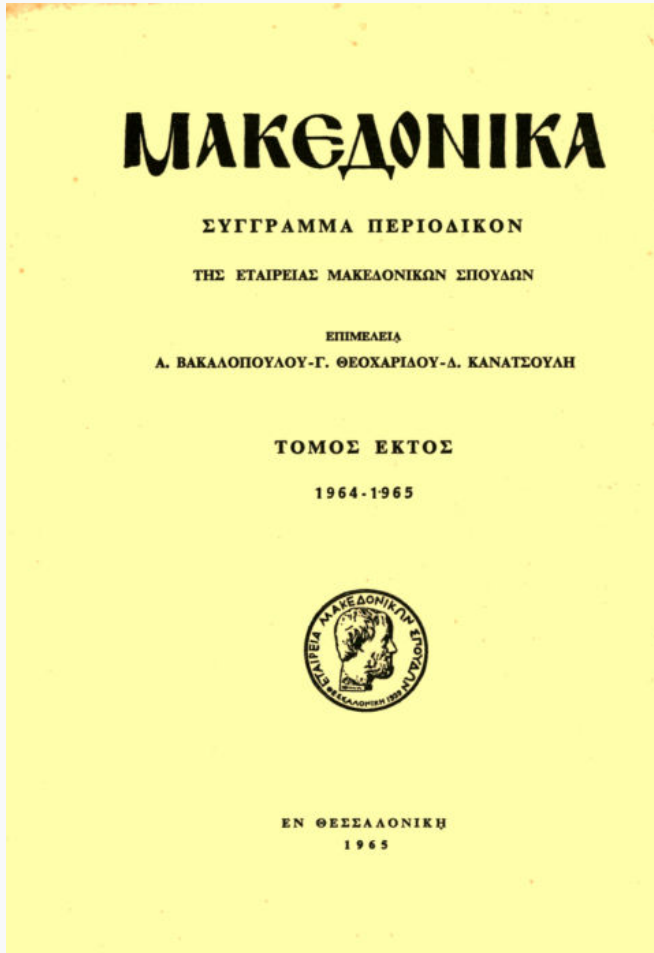


## Μακεδονικά

Τόμ. 6, Αρ. 1 (1965)



Ο Αρχιεπίσκοπος Αχρίδος Ιωακείμ και οι συνωμοτικές κινήσεις στη Βόρειο Ήπειρο (1572-1576)

*Ι. Κ. Χασιώτης*

doi: [10.12681/makedonika.549](https://doi.org/10.12681/makedonika.549)

Copyright © 2014, Ι. Κ. Χασιώτης



Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

### Βιβλιογραφική αναφορά:

Χασιώτης Ι. Κ. (1965). Ο Αρχιεπίσκοπος Αχρίδος Ιωακείμ και οι συνωμοτικές κινήσεις στη Βόρειο Ήπειρο (1572-1576). *Μακεδονικά*, 6(1), 237-255. <https://doi.org/10.12681/makedonika.549>

## Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΧΡΙΔΟΣ ΙΩΑΚΕΙΜ

ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝΩΜΟΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΣΤΗ ΒΟΡΕΙΟ ΗΠΕΙΡΟ (1572-1576)

Είναι γνωστό πώς τὸ ἐντυπωσιακὸ ἄγγελμα τῆς καταστροφῆς τοῦ τουρκοῦ στόλου στὶς Ἑχινάδες (7 Ὀκτωβρίου 1571) ἀποτελέσει γιὰ τοὺς σκλαβωμένους λαοὺς τῆς Βαλκανικῆς τὴν ἀφετηρία μιᾶς σειρᾶς συνεχῶν συνωμοτικῶν καὶ ἐπαναστατικῶν ἐνεργειῶν ἐναντίον τῶν Τούρκων<sup>1</sup>. Οἱ κινήσεις αὐτὲς—ποὺ εἶχαν σημειωθῆ ἄλλωστε καὶ παλιότερα σὲ μερικὲς περιοχὲς ὄρεινὲς καὶ ἀπρόσιτες, ὅπως στὴν Ἀλβανία, τὴν Ἡπειρο καὶ τὴ Μάνη—ὀφείλονταν κατὰ κύριο λόγο στὶς ἐλπίδες γιὰ βοήθεια ποὺ στήριζαν οἱ λαοὶ αὐτοὶ στὶς εὐρωπαϊκὲς δυνάμεις<sup>2</sup> καὶ ποὺ τὶς τροφοδοτοῦσαν οἱ συνεχεῖς ὑποσχέσεις τῶν μελῶν τῆς Ἱερῆς Συμμαχίας (Sacra Liga)<sup>3</sup>. Οἱ προσπάθειες αὐτὲς δὲν κατέληξαν, ὅπως εἶναι γνωστὸ, σὲ καμιά οὐσιαστικὴ ἐπιτυχία. Δὲν ἔπαψαν ὅμως ν' ἀπασχολοῦν διαρκῶς ὄχι μόνο τοὺς βαλκανικοὺς λαοὺς, κυρίως τοὺς Ἑλληνας, μαρτυρώντας ἔτσι τὴ ζωτικότητα καὶ τὴν ἔντονη ἐθνικὴ συνείδησή τους<sup>4</sup>, ἀλλὰ καὶ τοὺς φιλόδοξους ἡγεμόνες τῆς Δύσης ποὺ υἰοθετοῦσαν τὰ σχέδια αὐτά, σχεδὸν ὡς τὰ μέσα τοῦ ΙΖ' αἰῶνα. Μόνον ὕστερα ἀπὸ τὴν ἔκρηξη τοῦ τριακονταετῆ πολέμου (1618-1648) ἀτονοῦν ἢ ἐγκαταλείπονται, ὅταν ἡ προσοχὴ τῶν εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων ἀρχίζει πιά ν' ἀλλάζῃ κατευθύνσεις<sup>5</sup>.

Δὲν εἶναι εὐκόλο δυστυχῶς νὰ ἐλέγξουμε ὅλες τὶς πληροφορίες καὶ τὶς φῆμες τὶς σχετικὲς μὲ τὶς συνωμοτικὲς κινήσεις καὶ τὶς ἐπαναστατικὲς

<sup>1</sup> Angelo Tamborra, Gli stati italiani, l'Europa e il problema turco dopo Lepanto <Biblioteca dell' Archivio Storico Italiano, ἀρ. XIII> Firenze, MCM-LXI (1961), σ. 6 κέ.

<sup>2</sup> Πρβλ. Κωνσταντίνου Ν. Σάθα, Χρονικὸν ἀνέκδοτον Γαλαξειδίου... Ἀθηνῶν, 1865, σ. 212: «ἐπαρραγγέλασιν (οἱ Φράγκοι) σὲ ὅλους τοὺς Χριστιανοὺς πὼς νὰ σκόσσονε ἄρματα κατὰ τοὺς Τούρκους καὶ αὐτοὶ θὰ τοὺς συντρέξουν».

<sup>3</sup> Γιὰ τὴ συγκρότησή της καὶ τὸν πρόσκαιρο συμβιβασμὸ τῶν διαφορετικῶν ἐπιδιώξεων τῆς πολιτικῆς τῶν μελῶν της, βλ. Fernand Braudel, La Méditerranée et le Monde méditerranéen à l' époque de Philippe II, Paris, 1949, σ. 924-927.

<sup>4</sup> Tamborra, ὁ.π. σ. 7.

<sup>5</sup> Μιχαήλ Θ. Λάσκαρι, Πέτρος Λάντζας, διοικητὴς τῆς Πάργας (1573) καὶ ὄργανον τῶν Ἰσπανῶν ἐν Ἡπειρῷ (1596-1608), «Ἀφιέρωμα εἰς τὴν Ἡπειρον», Ἀθήνα, 1956, σ. 106.

ἀπόπειρες που ἀκολούθησαν ἀμέσως μετά τὴ ναυμαχία τῆς Ναυπάκτου· τὸ ἀγριο κύμα τρομοκρατίας που ἐξαπέλυσε ἡ Πύλη στὶς πιὸ πολλές περιοχὲς τῆς νότιας Βαλκανικῆς ἀπὸ ὑπερβολικὸ φόβο καὶ ὑποψίες γιὰ ὄλους<sup>1</sup>, ἔφερε τέτοια σύγχυση, ὥστε καταντᾶ ἀδύνατο νὰ ἐξακριβωθῇ θετικὰ ἂν ὄλες οἱ διαθρυλούμενες ἐπαναστατικὲς ἢ συνωμοτικὲς κινήσεις ἐναντίον τῶν Τούρκων ἦταν ἀληθινές. Ἔτσι, σύμφωνα μ' αὐτὲς τὶς φῆμες, ἡ ὄργη τοῦ Σουλτάνου<sup>2</sup> ξέσπασε σὲ κληρικοὺς καὶ πρὸχροντες τῆς Μακεδονίας<sup>3</sup>, τῆς Στερεᾶς<sup>4</sup>, τῆς Πελοποννήσου<sup>5</sup> καὶ πολλῶν νησιῶν τοῦ Αἰγαίου<sup>6</sup>.

Τὶς τόσο πενιχρὲς καὶ συγκεχυμένες πληροφορίες γιὰ τὶς κινήσεις αὐτὲς ἔρχονται νὰ συμπληρώσουν κατὰ τὸ δυνατό τὰ τρία ἐγγράφα που ἐκδίδουμε ἐδῶ γιὰ πρώτη φορὰ καὶ που προέρχονται ἀπὸ τὸ γνωστὸ ἴσπανικὸ Ἀρχεῖο Simancas<sup>7</sup>. Τὰ ἐγγράφα αὐτά, δυὸ ἴσπανικὰ καὶ ἓνα ἐλ-

<sup>1</sup> Σὲ τριάντα χιλιάδες ἀνεβάζουν τὰ θύματα οἱ ἐκθέσεις τοῦ ἐπισκόπου τῆς Dax, βλ. E. Charrigère, *Négociations de Levant, ou correspondances, mémoires et actes diplomatiques...*, τ. III, Paris, MDCCCLIII (1853), σ. 262. Πρβλ. καὶ Κ. Ν. Σάθα, *Τουρκοκρατούμενη Ἑλλάς (1453-1821)*, Ἀθήνα (1869), σ. 172.

<sup>2</sup> Γιὰ τὴν πολιτικὴ καὶ τὸ χαρακτῆρα τοῦ σουλτάνου Σελίμ Β' (1565-1574) βλ. πρὸχειρα N. Jorga, *Geschichte des osmanischen Reiches nach den Quellen dargestellt*, τ. 3, Gotha, 1910, σ. 137 κέ.

<sup>3</sup> Στὴ Θεσσαλονικὴ καὶ τὸ Ἅγιον Ὄρος, Charrigère, ὁ.π., σ. 262, σημ. Ὁ Περικλῆς Ζερλέντης, Θεσσαλονικέων μητροπολίται (1520-1578), «Byzantinische Zeitschrift», τ. 12 (1903), σ. 139-140, θεωρεῖ ἀληθινὲς μόνο τὶς φῆμες τὶς σχετικὲς μὲ τὸ μαρτυρικὸ θάνατο τοῦ μητροπολίτη Πατρῶν Γερμανοῦ (βλ. V l a d i m i r L a m a n s k y, *Secrets d'État de Venise...*, Saint-Petersbourg, 1884, σ. 088) καὶ ὄχι καὶ τοῦ Θεσσαλονικῆς Ἰωάσαφ Ἀργυροπούλου· πρβλ. καὶ Ἀποστ. Ε. Βακαλοπούλου, Ἡ Θεσσαλονικὴ στὰ 1430, 1821 καὶ 1912-1918, Θεσσαλονικὴ, 1947, σ. 30-31. Γιὰ λεηλασίες τέλος καὶ αἰχμαλωσίες στὴ μητρόπολη Σερρῶν, βλ. τὶς δυὸ ἐνδιαφέρουσες ἐνθυμήσεις τοῦ 1571 στοῦ Πέτρου Πέννα, *Σερραϊκὰ Χρονικά*, τευχ. Α' (1938), σ. 13, 16-17.

<sup>4</sup> Σάθα Α, Χρονικὸν Γαλαξειδίου, σ. 187-189, 212-214.

<sup>5</sup> Στεφάνου Ν. Θωμοπούλου, Ἱστορία τῆς πόλεως Πατρῶν ἀπὸ τῶν ἀρχαιότατων χρόνων μέχρι τοῦ 1821, Πάτραι 1950 (β' ἐκδ.), σ. 416-417, 445 σημ. 2. Γιὰ τὴν ἐπαναστατικὴ δραστηριότητα τῶν ἀδελφῶν Μελισσηνῶν στὸ Βραχίονα τῆς Μάνης πρόκειται σύντομα νὰ παρουσιάσουμε σχετικὴ μονογραφία.

<sup>6</sup> Σύμφωνα μὲ τὶς πληροφορίες τοῦ Γρηγορίου Μαλαξοῦ οἱ μητροπολίτες Μυτιλήνης, Νάξου καὶ Ρόδου κατηγορήθηκαν ὡς συνένοχοι συνωμοσίας καὶ βρῆκαν μαρτυρικὸ θάνατο μαζί μὲ ἄλλους προκρίτους τῶν ἐπαρχιῶν τους, L a m a n s k y, ὁ.π., σ. 089. Σφαγὲς σημειώθησαν καὶ στὴν Κάρπαθο, Charrigère, ὁ.π., σ. 262, σημ. Μὲ τοὺς Ἕλληνας τῆς Ρόδου μαρτυρεῖται πὼς ἤρθε σὲ συνεννοήσεις ὁ Don Juan de Austria, βλ. B r a u d e l, ὁ.π., σ. 957.

<sup>7</sup> *Archivo General de Simancas, Sección Estado, legajos 1065 (números 70, 73) καὶ 1074 (núm. 109)*. Τὰ δυὸ πρῶτα τὰ ὀφείλω σὲ εὐγενικὴ ὑπόδειξη τοῦ καθηγ. κ.Μ. Λάσκαρι. Τὸ τρίτο συνοδεύεται καὶ ἀπὸ μιὰν ἀρκετὰ πιστὴ καστιλιάνικη μετάφραση (legajo 1074, núm. 110), τὴν ὁποία ὁμως, ἂν καὶ χρησιμοποίησαμε, δὲν κρίναμε σκόπιμο νὰ τὴν ἐκδώσουμε ἐδῶ.

ληγικό, φέρνουν στο φῶς μιὰν ἄλλη μαρτυρία γιὰ μιὰν ἄγνωστη μέχρι σή-  
μερα ἐπαναστατική προσπάθεια στὴ Βόρειο Ἡπειρο· στὴν κίνηση αὐτὴ  
πρωτοστάτησαν, ὅπως θὰ δοῦμε ἀναλυτικότερα, ὁ ἐλάχιστος γνωστός ἀρ-  
χιεπίσκοπος Ἀχρίδος Ἰωακείμ, καθὼς καὶ ἄλλοι κληρικοὶ καὶ πρόκριτοι  
τῆς βορειοδυτικῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Ἡπείρου.

Τὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ τρία αὐτὰ ἔγγραφα (Sección Estado, legajo 1065,  
ἀριθ. 70) εἶναι πρωτότυπη συστατικὴ ἐπιστολὴ τοῦ Don Juan de Austria  
(1547-1578) πρὸς τὸ βασιλιά τῆς Ἰσπανίας καὶ ἑτεροθαλῆ ἀδελφὸ του<sup>1</sup>  
Φίλιππο τὸ Β' (1556 - 1598)<sup>2</sup>. Στὴν ἐπιστολὴ αὐτῆ, τὴ συνταγμένη στὴ Νεά-  
πολη τῆς Ἰταλίας στὶς 25 Ἀπριλίου 1573, τὸν ἴδιο δηλαδὴ καιρὸ ποῦ ἐγίνε  
γνωστὴ στὴ Δύση ἡ ὑπογραφή τῆς βενετοτουρκικῆς συνθήκης<sup>3</sup>—ποῦ ἔφερε  
καὶ τὴν οὐσιαστικὴ διάλυση τῆς Ἱερῆς Συμμαχίας—ὁ Don Juan συνιστᾶ  
νὰ δοθῆ βοήθεια καὶ οἰκονομικὴ ἐνίσχυση σὲ δυὸ Ἑλληνας (πιθανότατα  
βορειοηπειρώτες): στὸ Ματθαῖο ἢ Μάνθο Παπαγιάννη (Matheo Parajuan)<sup>4</sup>  
καὶ στὸ σύντροφό του Πάνο Κεστόλικο (Panesternicos, Panes Estolnic-  
os)<sup>5</sup>. Τὰ πρόσωπα αὐτά, ποῦ στὴν ὑπόδουλη πατρίδα τους εἶχαν μεγάλο κύρος

<sup>1</sup> Ὁ Don Juan ἦταν, ὅπως εἶναι γνωστό, νόθος γιὸς τοῦ Καρόλου τοῦ Ε' (1516-1556). Γιὰ τὴ δραστηριότητά του στὴν ὑπόθεση τῆς Liga, βλ. Felix Hartlaub, Don Juan de Austria und die Schlacht bei Lepanto, Berlin, 1940.

<sup>2</sup> Ludwig Pfandl, Philipp II. Gemälde eines Lebens und einer Zeit, München, 1938. Γιὰ τὴν πολιτικὴ του ἀπέναντι τῆς Συμμαχίας βλ. τίς σ. 378-399 (πρὶν ἀπὸ τὴ ναυμαχία τῆς Ναυπάκτου) καὶ 393-397 (μετὰ τὴ ναυμαχία). Σκιαγραφία τῆς προσωπικότητάς του καθὼς καὶ τοῦ ἰδιότυπου χαρακτήρα τῆς μοναρχίας του βλ. στοῦ Braudel, La Méditerranée, σ. 522-525.

<sup>3</sup> Ἡ συνθήκη αὐτὴ, ποῦ οἱ Ἴσπανοὶ τὴ χαρακτήρισαν ὡς καθαρὴ προδοσία (traición) ὑπογράφηκε στὴν Κωνσταντινούπολη στὶς 7 Μαρτίου τοῦ 1573, S. Romaniñ, Storia documentata di Venezia, τόμ. VI, Venezia, 1914 (β' ἐκδ.), σ. 339-340. Ἡ εἰδησιὴ τῆς ἔφτασε στὴν Ἰταλία τὸν ἐπόμενον μῆνα, Braudel, ὁ.π., σ. 963.

<sup>4</sup> Στὸ τρίτο, τὸ ἑλληνικὸ ἔγγραφο, ὀνομάζεται Μάνθος, Μάνθου, Μανθαῖος καὶ Μάθος, «νῆος παπᾶ Ἰωάννη τὸ ἐπίκλην» γιὰ τὴ χαρακτηριστικὴ χρῆση τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ στὴν Ἡπειρο βλ. Ἀθανασίου Χ. Μπούτουρα, Τὰ νεοελληνικὰ κύρια ὀνόματα ἱστορικῶς καὶ γλωσσικῶς ἐρμηνευόμενα, Ἐν Ἀθήναις 1932, σ. 77· πρβλ. καὶ Γ. Ν. Χατζιδάκη, Μάνθος, Μάνθα, Σαμφώ, «Ἀθηνᾶ», τ. 17 (1905), σ. 223-227.

<sup>5</sup> Ἡ παραποίηση τῶν ἑλληνικῶν κύριων ὀνομάτων ἀπὸ τοὺς Ἴσπανοὺς συντάκτες τῶν ἐγγράφων αὐτῶν τὰ κάνει τίς περισσότερες φορὲς ἐντελῶς ἀγνώριστα. Τὸ τρίτο, τὸ ἑλληνικὸ ἔγγραφο (E 1074, ἀριθ. 109) ἀποκαθιστᾶ, νομιζόμε, σωστὰ τὰ ὀνόματα τῶν δυὸ Ἡπειρωτῶν· στὴν κασιτλιάνικη μετάφραση ὁμοῦ τοῦ ἐγγράφου αὐτοῦ ὁ Πάνος Κεστόλικος μεταγράφεται, ἀπὸ κακὴ ἀνάγνωση, σὲ Paulo Costolico (E 1074, ἀριθ. 110, στίχ. 36). Ἄς σημειωθῆ τέλος πὼς ἡ χρῆση τοῦ ὀνόματος Πάνος τὰ χρόνια αὐτὰ δὲν εἶναι ἀσυνήθιστη· πρβλ. τὸ γνωστὸ Ἡπειρωτὴ χορηγὸ τῆς σχολῆς Ἰωαννίνων Πάνο Ἱερομημονα (Κωνσταντίνου Δ. Μέρτζιου, Τὸ ἐν Βενετίᾳ Ἡπειρωτικὸν Ἀρχεῖον, «Ἡπειρωτικὰ Χρονικά», τ. 11 (1936), σ. 111 κέ.), καθὼς καὶ ἡπειρωτὴ παπᾶ Πάνο σὲ ἔγγραφο τῆς ἴδιας περίπου μετὰ τὴ δικὴ μας ἐποχὴ (Κ. Ν. Σάθα, Βιογραφικὸν σχέδιον-σῆμα περὶ τοῦ πατριάρχου Ἱερεμίου Β' (1572-1594), Ἐν Ἀθήναις, 1870, σ. 145, ἀριθ. 3).

(personas que en baja Grecia tienen muy grand parte)<sup>1</sup>, είχαν παρουσιασθή στον Don Juan μαζί με άλλους προκρίτους ως αντιπρόσωποι των σκλαβωμένων Έλλήνων, για να του προσφέρουν έκτος από χρήσιμες πληροφορίες (consejo) τη βοήθεια όλων συμπατριωτών τους σε περίπτωση που οι δυνάμεις της Συμμαχίας θ' αναλάμβαναν επιχειρήσεις στη χώρα τους, της οποίας την υπαγωγή πρότειναν στην ισπανική κυριαρχία (a la obediencia).

Οι προτάσεις αυτές, που διατυπώθηκαν στον Ίσπανό πρίγκιπα και σε γραπτά υπομνήματα (discursos en scripto), έγιναν δεκτές με προθυμία. Δέν παράλειψε ακόμη ο άρχηγός της Liga να υποσχεθῆ ὅτι σε πολὺ σύντομο χρονικό διάστημα θὰ μπορούσε ν' ἀρχίσῃ ἡ ἐφαρμογὴ τῶν σχεδίων ποὺ πρότειναν οἱ δυὸ Ἑπειῶτες. Οἱ συνεννοήσεις αὐτές θὰ πρέπη νὰ ἐγίναν πιθανότατα κατὰ τὴ δεύτερη ἐκστρατεία τῆς Ἱερῆς Συμμαχίας (1572)<sup>2</sup> καὶ ἴσως κατὰ τὴν παραμονὴ τοῦ Don Juan στὴν Κέρκυρα<sup>3</sup>. Οἱ προσπάθειες ὁμως αὐτές, ὅπως καὶ ἄλλες παρόμοιες, ἔμειναν χωρὶς οὐσιαστικὲς ἐξελίξεις, γιατί στό μεταξύ ἡ υπογραφή τῆς συνθήκης τῶν Βενετῶν μὲ τὸς Τούρκους ἀνέτρεψε πιά τις βάσεις (el principal fundamento) πάνω στίς ὁποῖες θὰ μπορούσαν νὰ στηριχθοῦν οἱ ἐνέργειες γιὰ τὴν πραγματοποίηση τέτοιων ἐπιχειρήσεων.

Ὑστερα ἀπὸ τὸ ναυάγιο αὐτῶν τῶν σχεδίων, ὁ Μάνθος Παπαγιάννης, ποὺ ὅπως θὰ δοῦμε ἔδειξε ἐξαιρετικὴ δραστηριότητα καὶ ἀποτελοῦσε ἴσως τὸν πρωταγωνιστὴ ὅλων αὐτῶν τῶν κινήσεων, ἀποφάσισε νὰ υποστηρίξῃ τις προτάσεις τοῦ στὴν ἴδια τὴν αὐλὴ τοῦ Φιλίππου τοῦ Β'. Ἔτσι, ἀφοῦ πέρασε ἀπὸ τὴ Νεάπολη τῆς Ἰταλίας (Ἀπρίλιος 1573), κατευθύνθηκε στὴν Ἰσπανία, ὅπου καὶ ἔφτασε τὸ Μάιο τοῦ ἐπόμενου χρόνου.

Τὸ δεύτερο ἔγγραφο (Sección Estado, leg. 1065, ἀριθ. 73), ποὺ ἔχει τὴ χρονολογία 7 Μαῖου 1574, εἶναι ἡ ἐκθεσιὴ τῶν υπομνημάτων (memoriales) ποὺ ὑπέβαλε ὁ Παπαγιάννης στὸ Συμβούλιο τοῦ Κράτους (Consejo de Estado) γιὰ τὸ βασιλιά Φίλιππο τὸ Β' (para consultar a Su Majestad), γιὰ λογαριασμὸ καὶ τοῦ συντρόφου τοῦ Κεστόλικου. Στὰ ὑπομνήματα αὐτά,

<sup>1</sup> Ὁ πρῶτος, ὁ Μάνθος Παπαγιάννης, χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὸν Ἰωακείμ στὸ τρίτο ἔγγραφο ὡς «τιμιώτατος καὶ εὐγενέστατος ἄρχων... ἐκ γένους περιβοήτου, αἰχμαλώτων ρόστης, τυφλῶν ὁδηγός...πολλὰ πιστὸς τῆς ἀδθεντίας σου (τοῦ Don Juan), ἀλλὰ καὶ εἰσὲ πολὺν λαόν, λέγω δὴ ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς καὶ κοινὸς λαός». Ὁ Κεστόλικος πάλι χαρακτηρίζεται στὸ ἴδιο ἔγγραφο ὡς συναγωνιστὴς τοῦ Μάνθου καὶ «τιμιώτατος ἄρχων», βλ. E (=Sección Estado) 10 74, (=legajo 1074), ἀριθ. 109, στίχ. 5, 12-13, 15-16 καὶ 16-17.

<sup>2</sup> B r a u d e I, ὁ.π., σ. 956-962. Ὑστερα ἀπὸ τὴν ὀριστικὴ ἀποτυχία τῆς ἐκστρατείας αὐτῆς οἱ κακὲς προοπτικὲς γιὰ τὴ μελλοντικὴ τύχη τῆς Συμμαχίας δὲν εἰδοῦσαν πιά, νομίζουμε, τέτοιες διαπραγματεύσεις.

<sup>3</sup> Ἐμεινε ἐκεῖ σχεδὸν ἓνα μῆνα (10 Αὐγούστου - ἀρχὲς Σεπτεμβρίου 1572) περιμένοντας τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ ὑπόλοιπου χριστιανικοῦ στόλου ἀπὸ τὴν ἀτυχή ἐπιχείρησι ποὺ εἶχε ἀναλάβῃ στὰ νοτιοδυτικὰ παράλια τῆς Πελοποννήσου.

δπου οἱ δύο Ἠπειρώτες χαρακτηρίζονται ὡς «Ἕλληνες ἀντιπρόσωποι τῆς σκλαβωμένης Ἑλλάδας καὶ Ἀλβανίας» (*embajadores griegos de la baja Grecia y Albania*), ἀνέφεραν πῶς στὴν ἔδρα ἐνὸς Ἑλλήνα ἀρχιεπισκόπου (*al arzobispo de la baja Grecia*)<sup>1</sup> περισσότερο ἀπὸ σαράντα ἄτομα εἶχαν πραγματοποιήσει σύσκεψη μὲ πρωτοβουλία τοῦ Παπαγιάννη καὶ τοῦ Κεστόλικου, μὲ σκοπὸ βέβαια νὰ θέσουν σ' ἐφαρμογὴ τὰ ὅσα εἶχαν ἤδη συμφωνηθῆ κατὰ τὶς διαπραγματεύσεις μὲ τὸν Don Juan. Δὲν καθορίζεται δυστυχῶς στὴν ἔκθεσι οὔτε ὁ χρόνος οὔτε τὸ ὄνομα τοῦ ἱεράρχη ποῦ πρωτοστάτησε στὶς κινήσεις αὐτές. Εἶναι ὁμῶς πολὺ πιθανὸ ἡ σύσκεψη αὐτὴ νὰ πραγματοποιήθηκε λίγο ἀπὸ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Παπαγιάννη καὶ τοῦ Κεστόλικου γιὰ τὴν Ἰταλία<sup>2</sup>, δηλαδὴ κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1572 ἢ τὸ ἀργότερο στὶς ἀρχὲς τοῦ 1573<sup>3</sup>. Ἄν ἀκόμη ἡ κίνησι αὐτὴ, τὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες ἀντιπρόσωποι προσπαθοῦν νὰ παραστήσουν στὴ Μαδρίτη ὅσο τὸ δυνατό πιδ σπουδαία, εἶναι συνδεδεμένη μὲ τὸν ἴδιο ἀρχιεπίσκοπο Ἀχρίδος, τὸν Ἰωακείμ, ποῦ τὸν Ἰούνιο τοῦ 1576, ὅπως θὰ δοῦμε, θὰ ἐπαναλάβῃ πρὸς τὸν ἀρχηγὸ τῆς Liga τὶς προτάσεις τοῦ Μάνθου Παπαγιάννη ζητώντας μάλιστα μὲ ἐπιμονὴ καὶ σὲ τόνο ἐπιτιμητικὸ τὴν πραγματοποίησι τῶν ὑποσχέσεων ποῦ εἶχαν δοθῆ στὸ ποίμνιό του, τότε θὰ πρέπη

<sup>1</sup> Πρόκειται μάλλον γιὰ τὸν ἀρχιεπίσκοπο Ἀχρίδος, ἀφοῦ ὅλες αὐτές οἱ κινήσεις πραγματοποιήθηκαν στὴν ἐπαρχία τῆς δικαιοδοσίας του. Ἄς σημειωθῆ ἐδῶ πῶς καὶ στὰ βουλγαρικά ἔγγραφα ἢ *dol' na zemlja* εἶναι ἡ Μακεδονία (πληροφορία καθηγ. κ. Μ. Λάσκαρι). Δυστυχῶς ἡ ἔλλιπει θετικῶν πηγῶν ἐμποδίζει ν' ἀποκαταστήσουμε μὲ ἀσφάλεια τὴ χρονολογικὴ σειρά τῶν ἱεραρχῶν ποῦ ἀνέβηκαν τὴν ἐποχὴ αὐτὴ στὸ ὄνομο τῆς ἱστορικῆς ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Ἀχρίδος, βλ. Heinrich Gelzer, *Der Patriarchat von Aehrida. Geschichte und Urkunden*, Leipzig, 1902, σ. 24-26, ὅπου μετὰ τὸ 1572 (χρονιά κατὰ τὴν ὁποία προΐσταται τῆς ἀρχιεπισκοπῆς αὐτῆς ὁ Σωφρόνιος, ἀρ. 40), λείπουν ἐντελῶς οἱ σίγουρες πληροφορίες: τὰ σχετικὰ μὲ τὴ μεταπήδησι τοῦ Μακαρίου (ἀριθ. 41) ἀπὸ τὸ πατριαρχεῖο τοῦ Ἰπέκ στὴν ἀρχιεπισκοπὴ τῆς Ἀχρίδος, εἶναι καθαρῶς εἰκασίες καὶ μάλιστα παρακινδυνευμένες. Πρὸβλ. Ivan Snegarov, *Istorija na okridskata arkiepiskopija-patriarchija (1394-1767)* (Βουλγ.) τ. 1, Σόφια, 1937, σ. 190, σημ. 2 (βλ. ἐκτενὴ βιβλιοκρισία καὶ σημαντικὲς συμπληρώσεις ἀπὸ τὸν A.-P. Pécayre, *L' archevêché d' Ochrida de 1394 à 1767, Échos d' Orient*, τ. 35 (1936), σ. 288-290). Γιὰ τὸν Κώδικα ἐξ ἄλλου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀχρίδων τὸ γνωστὸ μὲ τὴν ὀνομασία τοῦ Gelzer (δ. π., σ. 35-42) «*Kodex des heiligen Klemens*», τοῦ ὁποίου ὁμῶς οἱ πληροφορίες εἶναι μεταγενέστερες, βλ. τὴν πρόσφατη ἐργασία τοῦ Chr. Kodov, *L' original du Code du Patriarcat d' Ochrid, «Byzantinoslavica»*, τ. 25 (1964), σ. 270-278. Ἀνεκδότα μεταγενέστερα ἔγγραφα γιὰ τὴν ἀρχιεπισκοπὴ αὐτὴ δημοσίευσε ὁ Διον. Α. Ζακυθινός, Συμβολαὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ἐκκλησιῶν Ἀχρίδος καὶ Ἰπεκίου, «*Μακεδονικά*», τ. 1 (1940), σ. 429-458, ὅπου καὶ ἡ πληρέστερη σχετικὴ βιβλιογραφία (σ. 456-458).

<sup>2</sup> Ὅπως εἶδαμε, τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1573 βρισκόταν κιόλας στὴ Νεάπολι.

<sup>3</sup> Πρὶν βέβαια μαθευτὴ ἡ ὑπογραφή τῆς βενετοτουρκικῆς συνθήκης τῆς 7 Μαρτίου 1573, βλ. Braudel, ὅ. π., σ. 963.

Ίσως νά θεωρήσουμε πώς ό «ἀρχιεπίσκοπος τῆς σκλαβωμένης Ἑλλάδας» τῆς ἐκθεσης πού ἀναλύουμε εἶναι ό Ἰωακείμ· καί μέ τήν ἐνδειξη αὐτή ἡ ἀρχιερατεία του, τῆς ὁποίας μοναδική θετική χρονολογία εἶναι τό 1576, τά μποροῦσε νά προεκταθῆ, μέ ἐπιφυλάξεις βέβαια, πρὸς τὰ πίσω ὡς τὰ τέλη τοῦ 1572 ἢ τῆς ἀρχῆς τοῦ 1573, ὅποτε θά πρέπει νά τοποθετηθῆ στή θέση τοῦ Μακαρίου<sup>1</sup> στή χρονολογική σειρά τῶν ἀρχιεπισκόπων τῆς Ἀχρίδας, ἀμέσως μετὰ τό Σωφρόνιο (πού μαρτυρεῖται ἤδη στό θρόνο τῆς ἀρχιεπισκοπῆς αὐτῆς κατὰ τὰ μέσα τοῦ 1572)<sup>2</sup> καί πρὶν ἀπό τό Γαβριήλ<sup>3</sup>.

Ὅπως δὴποτε, τὰ ὑπομνήματα τοῦ Παπαγιάννη ὑποστήριζαν πὼς ἡ ἐξέγερση τῶν συμπατριωτῶν του, πού ό πόθος τους ν' ἀποτινάξουν τήν τουρκική κυριαρχία (de salir de bajo de la subjeción del Turco) ἦταν μεγάλη, θά μποροῦσε νά πραγματοποιηθῆ μέ μεγάλη εὐκολία<sup>4</sup>. Ἡ διάλυση ὅμως τῆς Ἱερῆς Συμμαχίας πού ἀκολούθησε, ἐσβῆσε κάθε ἐλπίδα νά μπουδν σέ ἐφαρμογή τὰ σχέδια αὐτά. Ἔτσι, ἂν οἱ δυό πρωτεργάτες τῶν κινήσεων αὐτῶν, ό Μάνθος Παπαγιάννης καί ό Πάνος Κεστόλικος<sup>5</sup>, ἐπέστρεφαν ξανά στήν πατρίδα τους, θά εἶχαν ν' ἀντιμετωπίσουν τήν ἐκδικητική μανία τῶν Τούρκων, πού ἔχοντας μάλιστα πληροφορηθῆ τὸν ἐρχομό τους στήν Ἰταλία καί τήν Ἰσπανία, θά τοὺς τιμωροῦσαν φρικτά. Γιὰ τήν παντελῆ αὐτὴ στέρηση τῶν σπιτιῶν καί τῆς περιουσίας τους<sup>6</sup> καί γιὰ νά μπορέσουν νά ζήσουν οἱ ἴδιοι μέ τίς γυναῖκες καί τὰ παιδιά τους καί τὰ ἀδελφία τους στό βασίλειο τῆς Νεάπολης<sup>7</sup> ἢ ὅπου ἄλλοῦ θά ἤθελε νά προκρίνη ἡ ἰσπανική

<sup>1</sup> Gelzer, δ.π., σ. 25-26 (ἀριθ. 41).

<sup>2</sup> Gelzer, δ.π., σ. 25· πρβλ. τίς ἐπιφυλάξεις τοῦ P é c h a y r e, δ.π., σ. 288.

<sup>3</sup> Gelzer, δ.π., σ. 26 (ἀριθ. 42). Ὁ S n e g a r o v, Istorija, τ. 1, σ. 191 (ἀριθ. 16), στηριγμένος σέ κακή χρονολόγηση ἐπιστολῆς τοῦ Γαβριήλ Ἀχρίδος πρὸς τό Μακάριο Μελισσηνό (1572 ἀντὶ τοῦ σωστοῦ 1588), ἀνεβάζει τό Γαβριήλ στό θρόνο τῆς Ἀχρίδος ἀπό τό 1572, ἐνῶ ἡ ἀρχιερατεία του δὲν μπορεῖ νά εἶναι προγενέστερη ἀπό τό 1582 (βλ. Echos d' Orient, τ. 5 (1902), σ. 410). Βλ. καί σ. 221, σημ. 2.

<sup>4</sup> Εἶναι γνωστὸ ἄλλωστε μέ πόση προθυμία πραγματοποίησαν οἱ περιοχῆς αὐτῆς ἐπανεπιλημμένες ἐξεγέρσεις ἐναντίον τῶν Τούρκων, πρὶν καί μετὰ τὴν ναυμαχία τῆς Ναυπάκτου, βλ. Σάθα, Τουρκοκρατούμένη Ἑλλάς, σ. 45, 165-166, 178-179.

<sup>5</sup> Φαίνεται πὼς ό Κεστόλικος σύντομα περιόρισε τίς κινήσεις του, γιατί, ὅπως ἀναφέρει ό Ἰωακείμ, «ἠμμοδίσθη ὑπὸ τῶν ἔξω κρατούντων» (τῶν Τούρκων) βλ. Ε 1074, ἀριθ. 109, στίχ. 17.

<sup>6</sup> Πρβλ. καί Ε 1074, ἀριθ. 109, στίχ. 17-18: «...καταλιπὸν (ό Μάνθος) πάντα τὰ πατρικὰ καί μητρικὰ, κινητὰ λέγω δὴ καί ἀκίνητα· ἤρπαξαν οἱ θῆρες οἱ ἀνήμεροι (οἱ Τούρκοι) πάντα ὅσα καί ἂν εἶχε...».

<sup>7</sup> Ὅπου εἶχαν ἐγκατασταθῆ ἄρκετοι Ἑλληνες πρόσφυγες ἀπό τὰ τέλη τοῦ ΙΕ' αἰῶνα, βλ. Ἀποστόλου Ε. Βακαλοπούλου, Ἱστορία τοῦ Νέου Ἑλληνισμοῦ, τ. Β', μέρος Α', σ. 66-67, ὅπου καί ἡ σχετικὴ βιβλιογραφία· γιὰ τοὺς ὁμαδικοὺς ἐποικισμοὺς τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνα βλ. Σπυρ. Π. Λάμπρου, Μετανάστευσις Ἑλλήνων, ἰδίως Πελοποννησίων, ἀποίκων εἰς τό βασίλειον τῆς Νεαπόλεως, «Νέος Ἑλληνομνήμων», τ. 8 (1911), σ. 377-461.

αὐλή, ζητοῦν νὰ τοὺς δοθῇ κάποια οἰκονομικὴ ἐνίσχυση. Ἀναφέρουν ἄλλωστε ὅτι γιὰ τὴν πραγματοποίηση τῶν συναντήσεών τους μὲ τὸν Don Juan, γιὰ τὶς ὁποῖες χρειάστηκε νὰ πηγαينوέρχονται ἐπανελημμένα ἔχοντας μαζί τους πολλοὺς συνοδοὺς, ξόδεψαν περισσότερο ἀπὸ 7.000 τσεκίγια (cequíes).

Γιὰ νὰ κερδίσει ὁ Μάνθος Παπαγιάννης τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν Ἰσπανῶν, προτείνει νὰ μεταφέρῃ τὴ γυναίκα του καὶ τὰ παιδιά του στὴν αὐλὴ τοῦ Ἀντιβασιλιᾶ τῆς Νεάπολης, ὅπου θὰ μπορούσαν νὰ κρατηθοῦν ὡς ἐγγύηση μέχρι νὰ ἀποδείξῃ ἐμπρακτὰ (por experiencia) τὰ ὅσα προτείνει<sup>1</sup>. Δὲ θὰ παραλείψῃ ὥστόσο νὰ ζητήσῃ καὶ κάποια οἰκονομικὴ ἀποζημίωση γιὰ τὰ ἐξοδα ποὺ θὰ χρειαστῇ ἢ πραγματοποίηση αὐτῆς τῆς μεταφορᾶς. Γενικὰ ἢ πρόταση αὐτὴ τοῦ Παπαγιάννη δὲ φαίνεται νὰ εἶναι ἀπόλυτα ἀνιδιοτελεῆς. Ὡστόσο γιὰ νὰ μὴν ἀφήσῃ ἀμφιβολίες γιὰ τὴν ἀλήθεια τῶν ὄσων ἰσχυρίζεται, ζητεῖ νὰ σταλοῦν στὴν Ἠπειρο ἓνα ἢ δυὸ πρόσωπα ποὺ θὰ μπορέσουν νὰ ἐξακριβώσουν ἀπὸ κοντὰ τὴν πραγματικὴ κατάστασι καὶ ἀκόμη νὰ συζητήσουν μὲ τοὺς προκρίτους τῆς περιοχῆς—καὶ γι' αὐτὸ ἀναγκαῖο θὰ εἶναι νὰ ξέρον τὴ γλώσσα—ὄλες τὶς λεπτομέρειες αὐτῆς τῆς ὑπόθεσης<sup>2</sup>.

Τέλος ὁ Μάνθος προτείνει νὰ τὸν στείλουν πίσω πάλι στὴν πατρίδα του, κομιστὴ μερικῶν ἐπιστολῶν τοῦ Ἰσπανοῦ βασιλιᾶ ποὺ θὰ ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν ἀρχιεπίσκοπο, τοὺς ἐπισκόπους καὶ τοὺς ἄλλους προκρίτους (personas principales) τῆς περιοχῆς ποὺ ἦταν μνημένοι στὰ σχέδια αὐτά· μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ νόμιζε πὼς καὶ τὸ ἠθικὸ τους θὰ κρατοῦσαν ἀκμαῖο καὶ θὰ σταθεροποιοῦσαν τὴν ἐμπιστοσύνη καὶ τὴν ἀφοσίωσή τους στὸν Ἰσπανὸ βασιλιά, ἀλλὰ καὶ ὁ λαὸς θὰ δέχονταν ἔτσι νὰ πάρῃ μέρος στὶς ἐνέργειες αὐτὲς μὲ προθυμία.

Ἄρκετὰ ἀπὸ τὰ αἰτήματα αὐτὰ τοῦ Μάνθου Παπαγιάννη ἱκανοποιήθηκαν: Ὁ Φίλιππος Β' ἔδωσε ἐντολὴ νὰ τοῦ χορηγοῦνται 12 σκουῖδα μισθὸ τὸ μῆνα καὶ νὰ τοῦ δοθοῦν ἀκόμη 100 δουκάτα γιὰ τὰ ἐξοδα τοῦ ταξιδιοῦ του ὡς τὴν Ἰσπανίαν<sup>3</sup>. Ἀλλὰ 12 σκουῖδα τὸ μῆνα ἀποφασίστηκε νὰ χορηγοῦνται στὸν Πάνο Κεστόλικο. Τέλος ὁ Ἀντιβασιλιάς τῆς Νεάπολης<sup>4</sup>

<sup>1</sup> Πρβλ. Σάθα, Τουρκοκρατούμενὴ Ἑλλάς, σ. 165, ὅπου οἱ Ἀλβανοὶ, κατὰ τὴν ἐξέγερσή τους τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1570, προσφέρουν στοὺς Βενετοὺς τὰ παιδιά τους ὡς ὀμήρους γιὰ νὰ ἀποδείξουν τὴν πίστη τους πρὸς τὴ Γαληνότητα.

<sup>2</sup> Πρβλ. καὶ Ε 1074, ἀριθ. 109, στίχ. 28-29: «...καὶ ἂν ὀρίσης νὰ τὸ πιστοθῆς καλύτερα (γράφει ὁ Ἰωακείμ πρὸς τὸ Don Juan), προβόδισον ἕναν ἄνδρα δόκιμον εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ εἰςέ τόπους καὶ νὰ ἤξέρῃ καὶ τὴν γλώτταν καλῶς νὰ θεωρήσῃ καταλεπτῶς...».

<sup>3</sup> Πρβλ. τὰ διακόσια δουκάτα ποὺ δόθηκαν στοὺς δυὸ ἀδελφοὺς Μελισσηνοὺς ποὺ πραγματοποίησαν τὸ ἴδιο ταξίδι στὴ Μαδρίτη γιὰ νὰ ὑποστηρίξουν παρεμφερῆ αἰτήματα, Ε 1065, ἀριθ. 72.

<sup>4</sup> Ποὺ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ (1571-1575) ἦταν ὁ γνωστός καρδινάλιος Granvela, Don Antonio de Perrenot. Γιὰ τὴν πόλυτμη συμβολὴ του στὴ συγκρότηση τῆς Liga, βλ. A. Dragonetti de Torres, La Lega di Lepanto nel carteggio diplomatico

ἀναλαμβάνει νά φροντίσει γιά τίς συστατικές ἐπιστολές πού ζήτησαν οἱ δυο Ἡπειρώτες γιά τοὺς κληρικούς καὶ προκρίτους τῆς πατρίδας τους, καθὼς καὶ νά ἐξετάσει τὴ δυνατότητα πραγματοποίησης τῶν ἄλλων προτάσεων πού περιεῖχαν τὰ ὑπομνήματα τοῦ Παπαγιάννη.

Τίς ἐντολές αὐτές τοῦ Ἰσπανοῦ βασιλιᾷ ἀνέλαβε νά ἐκτελέσει τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1574 ὁ Don Juan, πού τὴν ἐποχὴ αὐτῆ, ὕστερα ἀπὸ τὸ ἄδοξο τέλος τῆς ἐκστρατείας του στὴν Τύνιδα<sup>1</sup>, βρισκόταν στὸ Τραρανὶ τῆς δυτικῆς Σικελίας. Ἀπ' ἐδῶ, στὶς 9 Ὀκτωβρίου τοῦ χρόνου αὐτοῦ<sup>2</sup> στέλνει πρὸς τὸν ἀρχιεπίσκοπο τῆς Ἀχρίδος τὸ Μάνθο Παπαγιάννη, κομιστὴ προσωπικῆς του ἐπιστολῆς γραμμένης ἀπὸ τὸν ἰδιαιτέρου του γραμματέα Andrés de Prada<sup>3</sup> κρυπτογραφικὰ (*μυστικῶς*)<sup>4</sup>. Τὸ γράμμα αὐτὸ δὲ μᾶς σώθηκε, τὴν ἡμερομηνία του ὅμως καθὼς καὶ μερικὰ στοιχεῖα ἀπὸ τὸ περιεχόμενό του μᾶς διέσωσε ἡ ἀπάντηση τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀχρίδος, πού εἶναι, ὅπως ἀναφέραμε, ὁ Ἰωακείμ.

Ἡ ἐπιστολὴ αὐτῆ, πού ἔχει τὴ χρονολογία 1 Ἰουνίου 1576 (*ἰνδικτιῶνος δης*) καὶ τίς ὑπογραφές τοῦ μητροπολίτη Καστοριάς Σωφρονίου<sup>5</sup> καὶ τῶν ἐπισκόπων Βελεγράδων Νεκταρίου<sup>6</sup> καὶ Βελεσσοῦ Φωinedito di Don Luys de Torres, nunzio straordinario di S. Pio V a Filippo II, Torino, 1931, σ. 25-29.

<sup>1</sup> Ἡ ἀποτυχία αὐτῆ, πού ἐπισημαστικῶς μετὰ τὴν ἀνακατάληψη τῆς Γολέτας ἀπὸ τοὺς Τούρκους (13 Σεπτεμβρίου 1574), σήμανε τὴν ὀριστικὴν πιά διάλυση τῆς Sacra Liga καὶ τὴν τελικὴ καταδίκη τῶν σχεδίων τοῦ D. Juan γιά τὴ νοτιοανατολικὴ Μεσόγειο, B r a u d e l, ὁ.π., σ. 973-981. Ἐτσι ἡ πρωτοβουλία αὐτῆ τοῦ Ἰσπανοῦ πρίγκιπα δὲν θὰ πρέπει νά εἶχε παρά χαρακτῆρα ἀπολογητικὸ γιά τὴν ἀδυναμία του νά πραγματοποιήσῃ τίς ὑποσχέσεις γιά βοήθεια πού εἶχε δώσει στοὺς βορειοηπειρώτες.

<sup>2</sup> E 1074, ἀριθ. 109, στίχ. 2-3: «Τὰς γραφὰς τῆς σῆς ὑψηλότητος (τοῦ D. Juan) ἐλάβομεν ἐκ Τραράνων τῇ ἐνάτῃ Ὀκτωβρίου ἔτους ἀφοδ'...», πού εἶναι, νομίζουμε, ἡμερομηνία ἀποστολῆς καὶ ὄχι λήψης τοῦ γράμματος αὐτοῦ.

<sup>3</sup> Ὁ γνωστὸς καὶ ἀπὸ ἄλλα ἔγγραφα τῆς ἐποχῆς αὐτῆς προσωπικὸς γραμματέας (secretario) τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Liga· στὶς 29 Ἀπρ. 1609 ἀναφέρεται ὡς secretario de Estado (E 1106, ἀριθ. 204).

<sup>4</sup> Μὲ ἓνα συνδυασμὸ ἀριθμῶν καὶ γραμμάτων, κατὰ τὴ συνήθεια τῆς ἐποχῆς· πρβλ. παρόμοιο γράμμα τοῦ Don Juan γραμμένο πάλι μὲ τὰ χέρια τοῦ Andrés de Prada, E 1061, ἀριθ. 68.

<sup>5</sup> Ὁ Καστοριάς Σωφρόνιος καὶ πρωτόθρονος, πού εἶναι ἀμάρτυρος, ὅσο ξέρουμε, ἱεράρχης τῆς πρώτης κατὰ τὴν ἱεραρχικὴ τάξη μητρόπολης τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Ἀχρίδος· πρβλ. Μητροπολίτου Διδυμοτεῖχου Φιλარέτου Βαφείδου, Κώδις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καστοριάς καὶ τινὰ ἐκκλησιαστικὰ βιβλία ἀποκειμένα ἐν τισὶ τῶν ἐκκλησιῶν αὐτῆς, «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια», τ. 20 (1900), σ. 108-110, 123-135 καὶ P é c h a y r e, L' archevêché, σ. 311-313. Γιά τὸν τίτλο «πρωτόθρονος» τοῦ μητροπολίτη Καστοριάς, βλ. G e l z e r, ὁ.π., σ. 186-187.

<sup>6</sup> Ὁ Βελεγράδων Νεκτάριος. Ὁ Ἄνθιμος Ἀλεξοῦδης (Σύντομος ἱστορικὴ περιγραφή τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βελεγράδων..., ἐν Κερκύρα, 1868, σ. 120) ἀναφέρει βέβαια ὀνόμαυο μητροπολίτη Βελεγράδων Νεκτάριο (μετὰ τὸ Μελέτιο καὶ πρὶν ἀπὸ

τίου<sup>1</sup>, εἶναι τὸ τρίτο ἀπὸ τὰ ἔγγραφα ποῦ ἐκδίδουμε (Sección Estado, leg. 1074, ἀριθ. 109) καὶ ἀποτελεῖ τὴν πρώτη θετική μαρτυρία τοῦ Ἰωακείμ, ἀφοῦ οἱ ὡς τώρα πληροφορίες μας γιὰ τὸν Ἕλληνα αὐτὸν ἱεράρχη εἶναι ὄχι μόνον ἐλάχιστες, ἀλλὰ καὶ ἐντελῶς ἀόριστες: Σύμφωνα μετὰ τὴ μαρτυρία ἐνὸς ἀχρονολόγητου ἐγγράφου τῆς ἐποχῆς τῆς πατριαρχείας τοῦ Ἱερεμία Β' (1572-1594), ὁ «*πρῶην Ἀχρίδων*» Ἰωακείμ ἐκμεταλλευόμενος τὴν ἀπουσία καὶ τὶς περιπέτειες τοῦ νόμιμου ἐπισκόπου Σερβίων Ἰωάσαφ, τοῦ ἀρπαξε παράνομα τὸ θρόνο<sup>2</sup>. Ὁ Gelzer ἐξ ἄλλου (ἀντλῶντας ἀπὸ τὸν Μουράβιεφ) ἀναφέρει ἀόριστα πῶς ὁ Ἰωακείμ βρισκόταν στὴν ἀρχιεπισκοπὴ Ἀχρίδος «πρὶν ἀπὸ τὸ 1593»<sup>3</sup>. Τίποτε βέβαια δὲ μᾶς ἐμποδίζει νὰ ὑποθέσωμε ὅτι θὰ μπορούσε νὰ ὑπῆρχε καὶ ἕνας δεῦτερος συνώνυμος καὶ λίγο μεταγενέστερος ἀρχιεπίσκοπος Ἀχρίδος, ἂν καὶ αὐτὸ κατὰ τὴ γνώμη μας θὰ πρέπη νὰ θεωρηθῆ μάλλον ἀπίθανο.

Θὰ προσθέσωμε ἐδῶ τέλος καὶ μιὰν ἄλλη ἀχρονολόγητη κι αὐτὴ δυστυχῶς μαρτυρία γιὰ τὸν Ἰωακείμ: βρίσκεται στὸν ἀνέκδοτο κώδικα ἀριθ. 95 τῆς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Νικάνορος (Ζάβορδας Κοζάνης), ὅπου ἐπ'αὐτὴ στή ἐστάχωση τοῦ τέλους, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀποκόλλησιν τοῦ τελευταίου παράφυλλου, ἀποκαλύφθηκε ἡ ὑπογραφή: *Ἰωακείμ ἐλέφ Θε(ε)ῶν ἀρχιεπίσκοπος τῆς αἰς Ἰουστινιανῆς καὶ πάσης/Βουλγαρίας Σερβίας καὶ τῶν ἐξῆςζ*. Στὸ φ. 369<sup>ο</sup> πάλι τοῦ ἴδιου κώδικα συναντοῦμε μικρὴ συμπλήρωσιν στὸ περιθώριο τοῦ «Περὶ ἐκκλησιαστικῆς μυσταγωγίας» τοῦ Μαξίμου τοῦ Ὁμο-

---

τὸ Λεόντιο), ἀλλὰ χωρὶς καμιά χρονολογικὴ ἐνδειξη: πρβλ. Μητροπολίτου Σάροδεων Γερμανοῦ, Ἐπισκοπικοὶ κατάλογοι τῶν ἐν Ἠπιείρῳ καὶ Ἀλβανίᾳ ἐπαρχιῶν, «Ἡπειρωτικὰ Χρονικά», τ. 12 (1937), σ. 16-17, ὅπου τὰ Βελέγραδα ἀναφέρονται ὡς ἐπισκοπὴ ἀπὸ τὸ 17ο αἰῶνα καὶ πολὺ ἀργότερα ὡς μητρόπολις, ἐνῶ σύμφωνα μετὰ τὴ μαρτυρία τοῦ ἐγγράφου ποῦ ἐκδίδουμε, ἡ ἐπαρχία αὐτὴ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Ἀχρίδος ἦταν ἤδη ἐπισκοπὴ στὰ τέλη τοῦ 16ου αἰῶνα. Γιὰ τὴν περιοχὴ τῆς βλ. Carl Patsch, Das Sandschak Berat in Albanien, Wien, 1904, σ. 123-134.

<sup>1</sup> Ὁ Βελεσ<σ>οῦ Φώτιος, γιὰ τὸν ὁποῖο δὲν μπορέσαμε δυστυχῶς νὰ ἀντλήσωμε ἀπὸ πουθενὰ πληροφορίες: γιὰ τὴν ἐπισκοπὴ αὐτὴ βλ. J. G. von Hahn, Reise von Belgrad nach Salonik, Wien, 1868, σ. 166-172: πρβλ. καὶ Ἀνδρέου Ἀρβανίτου, Ἡ Μακεδονία εἰκονογραφημένη, Ἐν Ἀθήναις, 1909, σ. 211.

<sup>2</sup> Σάθα, Βιογραφικὸν σχεδίασμα, σ. 174 (ἀριθ. ἐγγρ. 18). Ἄς σημειωθῆ πῶς ἡ ἀρχιεπισκοπὴ Ἀχρίδος ἐξουσίαζε γιὰ λίγο χρονικὸ διάστημα καὶ τὴν ἐπισκοπὴ Σερβίων, ποῦ ὑπάγονταν ὁμοσ κανονικὰ στὴ δικαιοδοσία τοῦ μητροπολίτη Θεσσαλονίκης μέχρι τὸ 1745, ὁπότε ἡ ἔδρα τῆς μεταφέρθηκε στὴν Κοζάνη, βλ. Μηναῦ Ἐμμ. Μπούτου-ρα, Τὰ Σέρβια. Ἱστορικὴ καὶ λαογραφικὴ ἐπισκόπησις, Θεσσαλονίκη, 1956, σ. 64-67.

<sup>3</sup> Gelzer, ὁ.π., σ. 26 (ἀριθ. 44). Βλ. καὶ Snegarov, ὁ.π., σ.192 (ἀριθ. 18), ὅπου ὁμοσ ἐντελῶς ἀθαίρετα ὑποστηρίζεται πῶς ὁ ἱεράρχης αὐτὸς ἐκπροσώπησε τὴν ἀρχιεπισκοπὴ Ἀχρίδος στὴ σύνοδο τοῦ 1590 στὴν Κωνσταντινούπολι ποῦ ἀναγνώρισε τὸ πατριαρχεῖο τῆς Μόσχας (Ἰανουάριος 1589): πρβλ. P é c h a y r e, ὁ.π., σ. 290-291.

λογητού γραμμένη πιθανότατα με τὸ χέρι τοῦ Ἰωακείμ: ἡ τῆς δὲ ζωτικῆς τὸ πρακτικόν<sup>1</sup>.

Ἡ ἐπιστολὴ λοιπὸν τοῦ Ἰωακείμ Ἀρχιδιδος πρὸς τὸν Don Juan de Austria, ποῦ δημοσιεύουμε ἐδῶ, ἀπομένει τὸ μοναδικὸ αὐθεντικὸ καὶ ἀσφαλὲς στοιχείο γιὰ τὴ χρονολόγησι τῆς ποιμαντορίας τοῦ τόσο λίγο γνωστοῦ αὐτοῦ Ἑλληνα ἱεράρχη. Ἡ ἀπλοϊκότητα καὶ τ' ἀναριθμητὰ λάθη (ὀρθογραφικὰ καὶ συντακτικὰ) τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς προδίδουν βέβαια συντάκτη ὄχι λόγιον, τοῦ ὁποίου ὅμως δὲν μποροῦμε νὰ μὴν ἐκτιμήσουμε τὴν ἀπλή, ζωηρὴ καὶ ἀρκετὰ παραστατικὴ ἀφήγησι. Ὁ Ἰωακείμ ἐκθέτει μὲ μελανὰ χρώματα τὴ δραματικὴ κατάστασι ποῦ ἐπικρατοῦσε στὴν ἐπαρχία του<sup>2</sup> στὰ πρῶτα χρόνια ποῦ ἀκολούθησαν τὴ ναυμαχία τῆς Ναυπάκτου (1572-1576), ὕστερα μάλιστα ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψιν τῶν συνωμοτικῶν κινήσεων τοῦ Μάνθου Παπαγιάννη, ὁπότε οἱ Τοῦρκοι ἄρπαξαν ὄχι μόνον τὰ δικά του πράγματα καὶ τὴν περιουσία, ἀλλὰ καὶ πολλῶν ἄλλων κατοίκων, ἀπ' τοὺς ὁποίους πάρα πολλοὺς κακοποίησαν καὶ ἐρίζαν στὶς φυλακές. Ὁλοσ αὐτὸς ὁ καταδυναστευόμενος λαὸς εἶχε στρέψει μὲ ἐλπίδα τὰ βλέμματά του πρὸς τὸν Don Juan καὶ τὴν Ἱερὴ Συμμαχία (τὴν «θεία ὁμόνοια», ὅπως τὴν ὀνομάζει ὁ Ἰωακείμ μεταφράζοντας ἔτσι τὸ *Sacra Liga*). Ἡ ὀριστικὴ ὅμως διάλυσι τοῦ χριστιανικοῦ αὐτοῦ συνασπισμοῦ (ὁ διωγμὸς τῆς καλῆς καὶ ἀγαθῆς ἐκείνης ὁμονοίας) προξένησε μεγάλη ἀπογοήτευσιν στὸ λαὸ αὐτὸ ποῦ ἄρχισε πιά νὰ δυσπιστῆ στὶς ὑποσχέσεις τῶν συμμάχων, ἐνῶ πολλὰς φῆμες κυκλοφοροῦσαν πλατιά πὼς ἡ ματαίωσι τῶν ἀντιτουρκικῶν σχεδίων τῆς *Liga* ὀφείλονταν στὴ διστακτικὴτητα καὶ τὴν ἀμέλειαν τῶν ἀρχηγῶν τῆς<sup>3</sup>.

<sup>1</sup> Τὴ μαρτυρία αὐτὴ τὴν ὀφείλουμε σὲ ὑπόδειξιν τοῦ συναδέλφου κ. Κ. Τσαντσάνογλου. Γιὰ τὸν κώδικα ἀριθ. 95 τῆς Ζάβορδας, ποῦ τὸ Νοέμβριον τοῦ 1959 τὸν ἀνακάλυψε στὸ μοναστήρι αὐτὸ ὁ καθηγητὴς κ. Α. Πολίτης καὶ ποῦ περιέχει, ὅπως εἶναι γνωστὸ, τὸ μοναδικὸ ὀλοκληρωμένον κείμενον τοῦ λεξικοῦ τοῦ Φωτίου, βλ. Linos Politis, Die Handschriftensammlung des Klosters Zaborda und die neuaufgefundenen Photioshandschrift, «Philologus», τ. 105 (1961), σ. 136-144 (κυρίως σ. 140-143).

<sup>2</sup> Γιὰ τὶς ἐπαρχίες ποῦ ἐξουσίαζε τὰ χρόνια αὐτὰ ἡ ἀρχιεπισκοπὴ Ἀρχιδιδος, βλ. Gelzer, ὅ.π., σ. 33 καὶ Μ. Γ. Δημιτσοῦ, Τὰ περὶ τῆς αὐτοκεφάλου ἀρχιεπισκοπῆς τῆς πρώτης Ἰουστινιανῆς, Ἀρχιδιδος καὶ Βουλγαρίας, Ἐν Ἀθῆναις, 1859, σ. 95-96· πρβλ. καὶ Ger. I. Konidaris, Zur Frage der Entstehung der Diocese des Erzbistums von Achrida und der Notitiae No 3 bei Parthey, «Θεολογία», τ. 21 (1959), σ. 1-19.

<sup>3</sup> «Ἀλλὰ πλέον τῆς ἀστενείας (ἀπὸ τὴν ὅποιαν ὑπέφερε) ἐλύπησαν ἡμᾶς ἡ ἀμέλειαν τῆς ἐξουσίας σου...», Ε 1074, ἀριθ. 109, στίχ. 10-11. Πρβλ. καὶ Σάθα, Τουρκοκρατούμενη Ἑλλάς, σ. 174, ὅπου ὑποστηρίζεται, ἐντελῶς ἄδικα, πὼς ἡ ὑπόθεσι τῆς *Liga* ναυάγησε ἐξ αἰτίας τῆς «μέχρι δειλίας ἀδρανείας» τοῦ Don Juan. Εἶναι γνωστὸ πὼς οἱ Βενετοὶ προσπάθησαν νὰ ρίξουν ὅλη τὴν εὐθύνην τῆς ἀποτυχίας τῆς Ἱερῆς Συμμαχίας στὴ διστακτικὴτητα καὶ τὸ φθόνον ἀκόμη τῶν Ἰσπανῶν (βλ. τὴν ἐκθεσιν τοῦ Βενετοῦ ναυάρχου J. Foscarini στοῦ Romanin, Storia, τ. VI, σ. 327-329). Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά οἱ Ἰσπανοὶ ὑποστηρίζουν πὼς ἡ ὀριστικὴ ἀπώλειαν τῆς Κύπρου (Αὔγ. 1571) καὶ οἱ ἄβυσταχτες γιὰ τὰ

Παρ' όλα αυτά μιὰ νέα ἐπιχείρηση στὰ μέρη ἐκεῖνα, ποὺ θὰ ἔπρεπε ὁμοῦς νὰ πραγματοποιηθῆ πολὺ σύντομα, θὰ εἶχε, σύμφωνα μὲ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ Ἰωακείμ, θετικὰ ἀποτελέσματα: ἡ κατάσταση, ὅπως τὴν ἀντίκρισε ὁ ἴδιος μὲ τὰ μάτια του στὴν Κωνσταντινούπολη (αὐτὴν ἐννοεῖ μιλώντας γιὰ τὴν «μεγάλην πόλιν»)<sup>1</sup>, ὅπου ἐπικρατοῦσε ὄχι μόνον μεγάλος φόβος<sup>2</sup>, ἀλλὰ καὶ «μέγας λοιμὸς(;)»<sup>3</sup>, εὐνοοῦσε τὴν ἀνάληψη νέων προσπαθειῶν ποὺ θὰ ἔφερναν στοὺς Ἰσπανοὺς πολλὰς καὶ εὐκόλες νίκες<sup>4</sup>. Στὶς ἐπαρχίες μάλιστα τῆς δικῆς του δικαιοδοσίας ὁ λαὸς περιμένει μὲ λαχτάρια τέτοιες πρωτοβουλίες καὶ τὰ πράγματα θὰ εἶναι πράγματι εὐκόλα γιὰ τὸν Don Juan, ὅπως ἀκριβῶς τοῦ τὰ εἶχε ἐκθέσει καὶ ὁ Μάνθος Παπαγιάννης, ὁ ὁποῖος δὲν τοῦ μίλησε μόνον γιὰ δικό του λογαριασμό, ἀλλὰ τοῦ μεταβίβασε καὶ τοὺς πόθους καὶ τὶς γνῶμες τῶν ἀρχιερέων, τῶν ἱερέων καὶ ὄλου τοῦ λαοῦ<sup>5</sup>. Ἄν ὁμοῦς ὁ Ἰσπανὸς πρίγκιπας θέλῃ νὰ ἐξακριβώσῃ πιὸ ἐγκυρά τὴν ἀλήθεια τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ Ἰωακείμ καὶ τοῦ Παπαγιάννη, ἄς στεῖλῃ ἓναν ἄξιο καὶ ἱκανὸ ἀντιπρόσωπό του (*ἄνδρα δόκιμον*), ποὺ θὰ πρέπη ὁμοῦς νὰ γνωρίζῃ τοὺς ἀνθρώπους, τὸν τόπο καὶ τὴ γλῶσσα: ἔτσι θὰ ἀντιληφθῆ μόνος του τὴν

βενετικά ταμεῖα δαπάνες τοῦ πολέμου δὲ δικαιολογοῦσαν πιά τὴν ἀντιτουρκικὴ πολιτικὴ τῆς Βενετίας ποὺ ἐσπευσε, ὅπως ἀναφέραμε ἤδη, νὰ κλείσῃ γι' αὐτὸ τὸ λόγο τὴ συνθήκη τοῦ Μαρτίου τοῦ 1573, βλ. Luciano Serrano, España en Lepanto <Colección pro Ecclesia et Patria, ἀριθ. 9>, Barcelona, 1943 (β' ἐκδ.), σ. 239-252.

<sup>1</sup> Βλ. C. H. C. Charitonides, De figura quae kat' ἐξοχὴν vocatur, Lugduni-Batavorum, 1909, σ. 25-26, ὅπου τὰ σχήματα «μεγαλόπολις» καὶ «μεγάλῃ πόλις» γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολη· πρβλ. καὶ «Ἐπετηρίδα Βυζαντινῶν Σπουδῶν», τ. 27 (1957), σ. 13. Ὁ Demetrius John Georgacas, The Names of Constantinople, «Transactions of the American Philological Association», τ. LXXVIII (1947), σ. 347-367, δὲν ἀναφέρει τέτοια ὀνομασία τῆς Κωνσταντινούπολης.

<sup>2</sup> Εἶναι γνωστὸ πὼς φοβερὸς πανικὸς κατέλαβε τοὺς κατοικοὺς τῆς Κωνσταντινούπολης ἀπὸ τὶς φήμες ποὺ ἀκολούθησαν τὴν καταστροφὴ τοῦ τουρκικοῦ στόλου στὴς Ἐχινάδες (βλ. Σάθα, Τουρκοκρατούμενὴ Ἑλλάς, σ. 172). Ἡ πληροφορία τοῦ Ἰωακείμ ὅτι τὴν ἐποχὴ ἐκείνῃ (1571/72) βρισκόταν στὴν Κωνσταντινούπολη ἀποτελεῖ ἴσως καὶ μιὰ δευτέρη ἐνδειξὴ γιὰ τὸν πιθανὸ χρόνον τῆς χειροτονίας καὶ τῆς ἐναρξῆς τῆς ποιμαντορίας του, ποὺ θὰ πρέπη, ὅπως ἀναφέραμε λίγο παραπάνω, νὰ τοποθετηθῆ ἀμέσως μετὰ τὴν ἀρχιερατεία τοῦ Σωφρονίου, δηλ. κατὰ τὸ τέλος Ἰσως τοῦ 1572 ἢ τῆς ἀρχῆς τοῦ 1573.

<sup>3</sup> Γιὰ τὶς συχνὰς ἐπιδημίες τῆς Κωνσταντινούπολης βλ. Σκαρλάτου Δ. τοῦ Βυζαντίου, Ἡ Κωνσταντινούπολις. Περιγραφὴ τοπογραφικὴ, ἀρχαιολογικὴ καὶ ἱστορικὴ, τ. Α', Ἀθήνησι, 1851, σ. 29-30. Ἐνδεικτικὸ θὰ πρέπη ἴσως νὰ θεωρηθῆ τὸ ἀπόσπασμα τῆς ἐκθεσης τοῦ ἐπισκόπου τῆς Dax, ὅπου οἱ καταστροφές τοῦ κυπριακοῦ πολέμου χαρακτηρίζονται ὡς «preste mise par toute l'Esclavonie, l'Albanie et bonne part de la Morée...», Charrrière, Négociations, τ. III, σ. 244.

<sup>4</sup> Παρόμοιες γνῶμες διατυπώθηκαν τὴν ἴδια ἐποχὴ κι ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπο τῆς Dax, βλ. Charrrière, ὁ.π., σ. 259, σημ.

<sup>5</sup> «Ὅσα εἶπεν καὶ θέλει σου εἰπεῖ, λόγια εἰδικὰ τὸν δὲν εἶναι πολλῶν ἀνθρώπων λόγοι εἶναι, ἀρχιερέων, ἱερέων καὶ ἄλλοις κοινὸς λαός...», E 1074, ἀριθ. 109, στίχ. 26-27.

κατάσταση σ' όλες τις λεπτομέρειές της (*καταλεπτώς*), ενώ απ' την άλλη μεριά οί Έλληνες θά του έκθέσουν «*τὰ πάντα καλῶς*»<sup>1</sup>.

Τό γράμμα αὐτό τοῦ Ἰωακείμ δέν ἀποτελεῖ μόνο μιᾶ ἐπείγουσα ἐκκλήση γιά βοήθεια· εἶναι παράλληλα καί μιᾶ θερμῆ συνηγορία γιά τίς ὑπηρεσίες καί τήν ἀξία τοῦ Μάνθου Παπαγιάννη πού εἰτοιμάζεται νά ἐπιστρέψῃ καί πάλι στή Δύση γιά νά συνεχίση τίς προσπάθειες καί τίς συνεννοήσεις του μέ τόν Don Juan, μέ τήν προοπτικῆ ἴσως νά μείνῃ ὀριστικά στήν ὑπηρεσία τοῦ Ἰσπανοῦ ἀντιβασιλιᾶ τῆς Νεάπολης. Ἐπιδίωκε μέ τόν τρόπο αὐτό ὁ Ἰωακείμ νά ἐξασφαλίση παράλληλα καί τήν ἀνταμοιβή τοῦ Παπαγιάννη, πού οἱ ἀντιτουρκικές του ἐνέργειες ὄχι μόνο τοῦ στοίχιζαν, ὅπως καί ὁ ἴδιος τόνισε στά ὑπομνήματά του, τήν ὀλοκληρωτικῆ ἀπόλεια τῆς περιουσίας του, ἀλλά τοῦ στέρησαν καί τή δυνατότητα νά μπορέσῃ νά ζαναξήσῃ στήν Ἑλλάδα αὐτός καί ἡ οικογένειά του χωρίς σοβαροῦς κινδύνους. Ἴσως ἀκόμη νά προέβλεπε ὁ Ἰωακείμ πῶς οἱ προσπάθειές του νά πείσῃ τοῦς Ἰσπανοῦς γιά τή δυνατότητα μιᾶς στρατιωτικῆς τους ἐπέμβασης στήν ἐπαρχία του ἦταν πιά μάταιες καί καταδικασμένες σέ ἀποτυχία.

Ἔτσι εἶναι ἀμφίβολο ἂν δόθηκε ποτέ ἀπάντησι στήν ἐπιστολή αὐτῆ τοῦ Ἑλληνα ἱεράρχῃ· εἶναι μάλιστα πολὺ πιθανό νά μὴν ἔφτασε ποτέ στά χέρια τοῦ Don Juan, ἀφοῦ εἶναι γνωστό πῶς ὁ Ἰσπανὸς πρίγκιπας τὸν Ἰούνιο τοῦ 1576 ξεκινούσε ἀπ' τῆ Λομβαρδία γιά τῆ Βαρκελώνῃ<sup>2</sup>, ὅπου ἔφτασε στίς 12 τοῦ ἐπόμενου μήνα<sup>3</sup>. Τὸ Νοέμβριο τῆς ἴδιας χρονιᾶς βρισκόταν κιάλας πολὺ μακριὰ ἀπὸ τῆ νοτιοανατολικῆ Μεσόγειο, ἀπαγκιστρωμένος ὀριστικά πιά ἀπὸ τὰ προβλήματα τῆς<sup>4</sup>.

Δὲ δόθηκε λοιπὸν καμιά συνέχεια στίς συνεννοήσεις τοῦ Ἰωακείμ καί τῶν Ἰσπανῶν. Οἱ προσπάθειες ὅμως τῶν ἀρχιεπισκόπων τῆς Ἀχρίδος νά πετύχουν τῆ βοήθεια τῶν χριστιανικῶν εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων γιά τήν ἀπελευθέρωσι τῆς πατρίδας τους—πού καθὼς εἶδαμε ἐγκαινιάστηκαν ἀπὸ τὸν Ἰωακείμ—θὰ ἐπαναληφθοῦν καί πάλι ἀργότερα ἐπίμονα καί περισσότερο ουστηματικά<sup>5</sup>.

<sup>1</sup> E 1074, ἀριθ. 109, στίχ. 28-29.

<sup>2</sup> Μὲ σκοπὸ νά διαδεχτῆ στή διοίκησι τῶν Κάτω Χωρῶν τὸν Don Luis de Requesens πού εἶχε πεθάνει τὸ Μάρτιο τοῦ 1576. Henri Hauser, *La prépondérance espagnole (1559-1600)*, Paris, 1948, σ. 101, 115-119.

<sup>3</sup> Καί συνεπῶς δὲ βρισκόταν στῆ Νεάπολι (Παρθενόπη), ὅπως πίστευε ὁ Ἰωακείμ στέλνοντας ἐκεῖ τήν ἐπιστολή του.

<sup>4</sup> Ἄλλωστε δὺς χρόνια ἀργότερα πέθανε (Ὀκτώβριος 1578), *Jurien de la Gravière*, *La guerre de Chypre et la bataille de Lépante*, τ. 2, Paris, 1888, σ. 257. Τὸν ἴδιο χρόνο ἐξ ἄλλου (1578) πρέπει νά λήγῃ, σύμφωνα μέ πληροφορία τοῦ καθηγ. κ. Μιχ. Λάσκαρι, καί ἡ ἀρχιερατεία τοῦ Ἰωακείμ στὸ θρόνο τῆς Ἀχρίδος. Πρβλ. καί σ. 242.

<sup>5</sup> A.-P. P é c h a y r e, *Les archevêques d' Ochrida et leurs relations avec l'*

ΤΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

1

*Ἐπιστολή τοῦ Don Juan de Austria πρὸς τὸ βασιλιὰ Φίλιππο Β΄  
(Νεάπολη, 25 Ἀπριλίου 1573)*

(Archivo General de Simancas-Sección Estado, legajo 1065, número 70: Δίφυλλο μὲ γραμμένες μόνο τις δυὸ ἐσωτερικὲς σελίδες του 2 καὶ 3. Στὴ σ. 2 ἀριστερὰ ἢ διεύθυνση: A la S(acra) C(atolica) R(eal) M(ajesta)d, [el Rey] mi señor καὶ δεξιὰ ἡ σημείωση: A Su M(ajesta)d, del s(eñor) don Ju(an) a 25 de Abril 1573. En recomendacion de Panester- | nicos y Matheo P(a)p(a)juan, y dize lo que con el tratano sobre el leuanta- | mi(en)to de los Griegos. Στὴν ἴδια στήλη καὶ ἡ μεταγενέστερη σημείωση: Cop(ia)do para Lopez Ballesteros en 18. de Junio de 1851. Στὴ σ. 3 τὸ κείμενο τῆς ἐπιστολῆς, ποῦ εἶναι γραμμένο μὲ τὸ καλλιγραφο χέρι μᾶλλον τοῦ Andrés de Prada, κλίνει μὲ ἰδιόχειρη συμπλήρωση (στίχ. 19-21) καὶ τὴν ὑπογραφή τοῦ Don Juan).

+

S(acra) C(atolica) R(eal) M(ajesta)d

Entre otros hombres principales, que de los stados del Turco an venido a mi a offreser- | <sup>3</sup> me ayuda y consejo para reduzir los Griegos bajallos del dicho Turco a la obediencia | <sup>4</sup> de V(uestra) M(ajesta)d, fueron Panesternicos y Matheo Papajuan, personas que en la baxa Greçia | <sup>5</sup> tienen muy grand parte, los quales platicaron conmigo y dieron discursos en scripto | <sup>6</sup> en que monstrauan que con facilidad se pudieran reduzir los Griegos de aquella pro- | <sup>7</sup> uincia a obediencia y conseruarlos para lo venidero. Elos entretenido dandoles | <sup>8</sup> sperança que con breuedad se podria en effecto lo que me hauian propuesto; pero | <sup>9</sup> huiendose concertado los Venecianos con el Turco y faltado el principal fundam(en)to | <sup>10</sup> que ellos y yo haziamos en este negocio tan importante, sea resuelto el dicho Matheo | <sup>11</sup> Papajuan de yr a essa

Occident à la fin du XVIe siècle et au début du XVIIe, «Échos d' Orient», τ. 36 (1937), σ. 398-439.—Τ ο ὄ ἱ δ ι ο υ, Zosime d'Ochrida et de Sisanion. Ses relations avec l' Autriche et ses différents séjour à Ochrida, «Échos d' Orient», τ. 37 (1938), σ. 141-161. Πρβλ. καὶ Μ. Θ. Λάσκαρι, Ἐκκλήσεις τοῦ ἐπισκόπου Μάνης Νεοφύτου πρὸς τοὺς Ἰσπανοὺς (1612-1613) διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Πελοποννήσου, «Ἑλληνικά», τ. 15 (1957), σ. 303-306 καὶ S n e g a r o v, Istorija, τ. 2, σ. 97-102, 193-194.

\* Διατηρήσαμε τὴ γλώσσα καὶ τὴν ὀρθογραφία καὶ τῶν τριῶν ἐγγράφων. Στὸ τελευταῖο ἔγιναν μερικὲς σιωπηρὲς ἐπεμβάσεις στὸ χωρισμὸ τῶν λέξεων, τὴ στίξη καὶ τὰ κεφαλαία.

corte a pedir lo que se entendera de su relación. Supp(lico) vnil- |<sup>12</sup> mente a V(uestra) M(ajesta)d mande o yrle y tenerle por muy encomendado en sus pretensio- |<sup>13</sup> nes que de mas de que la buena voluntad y zelo con que se perdieron de sus casas |<sup>14</sup> y el gran daño, que dizen que por ello an rescibido, merescen qualquier m(e)r(ce)d |<sup>15</sup> y fauor y estimare yo por muy propria y particular la que rescibieren de la |<sup>16</sup> larga mano de V(uestra) M(ajesta)d, Cuya S(acra) C(atolica) R(eal) Persona N(uestro) S(eño)r guarde con acresçenta- |<sup>17</sup> miento de mas reynos y señorios, como desseo y la Christiandad a menes- |<sup>18</sup> ter. De Napoles a XXV de Abril M.D. lxxiiij.  
|<sup>19</sup>D(e) V(uestra) M(ajesta)d |<sup>20</sup> hechura y mas humilde seruidor, |<sup>21</sup>que Sus reales manos besa.

Don Ju(an) de Austria.

## 2

*Ἐκθεση γὰρ τὰ ὑπομνήματα τοῦ Μάνθου Παπαγιάννη καὶ τοῦ Πάνου Κεστόλικου πρὸς τὸ Consejo de Estado (Μαδρίτη, 7 Μαῖου 1574)*

(Archivo General de Simancas-Sección Estado, legajo 1065, número 73: Δίφυλλο μὲ γραμμένες τὶς σελίδες 2, 3 καὶ 4. Στὴ σ. 2 ἡ σημείωση: Relación de memoriales de Matheo Papaju(an) y de|Panés Estolnicos, embax(ado)res de la baxa Greçia | y Aluania, y lo que sobre ello paresçio en C(onsejo) a vij de mayo 1574. | Para consultar a Su M(ajesta)d. Μὲ νεώτερο χέρι (τοῦ Lopez Ballesteros;) ἢ λέξι Κορ(ια)δο. Στὴ σ. 3 ἀριστερὰ ἢ ἀπόφασι τοῦ Συμβουλίου: Vistos los papeles y memoriales | deste embax(ad)or que ha dado por sí|y su companero (el qual no sta aqui) | parece que se les de a entrambos 12 (escudos) | al mes a cada vno y 100 d(ucados) de | ayuda de costa al que esta aqui. Πιὸ κάτω στὴν ἴδια στήλη μὲ ἄλλο χέρι (τοῦ βασιλιᾶ Φιλίππου;) ἢ πρόσθετη σημείωση: Esta bien assi y en le de | las cartas que piden se | vea lo que parescera y si | no paresciere que ay | incomuj(nien)te en ello se les | podran dar).

(σ. 3) Relación de los memoriales de Matheo Papaju(an) y Panesternicos emba- |<sup>2</sup> xadores de la baxa Greçia y Aluania.

|<sup>3</sup>Haçen relación particular del tratado que |<sup>4</sup> tenían hecho en aquellas prouinçias |<sup>5</sup> contra el Turco y que ya tenían conuocados |<sup>6</sup> al arcob(is)po de la baxa Greçia en mas de 40 |<sup>7</sup> hombres, lo qual no pudo auer efecto por |<sup>8</sup> auerse deshicho la Liga, que en las ydas |<sup>9</sup> y venidas que sobre estos tratados hizieron |<sup>10</sup> gastaron mas de siete mill cequies por la |<sup>11</sup> mucha gente que trayan en su comp(ani)a y que |<sup>12</sup> por auer sabido despues los Túrcos que ellos |<sup>13</sup> han venido aca, no

12 auer supra lineam.

pueden boluer a sus |<sup>14</sup> casas por auerse les tomado y toda |<sup>15</sup> su hacienda y por que si boluiesen |<sup>16</sup> los castigarian crueltosam(en)te, supp(licaron |<sup>17</sup> a V(uestra) M(ajesta)d sea seruido mandarles hazer alg(un)a |<sup>18</sup> m(e)r(ce)d en el V(ir)rey(n)o de Napoles, o donde |<sup>19</sup> V(uestra) M(ajesta)d fuere seruido con que se puedan entre- |<sup>20</sup> tener ellos y sus mugeres, hijos y her(ma)nos. |<sup>21</sup> El s(eñ)or Don Ju(an) escriue a V(uestra) M(ajesta)d refiriendo |<sup>22</sup> el tratado que estos le propusieron y que, |<sup>23</sup> si la Liga no se deshiziera, se pudiera |<sup>24</sup> poner en ex(ecuci)on con façilidad, y supp(lic)a |<sup>25</sup> a V(uestra) M(ajesta)d sea seruido de hazerles m(e)r(ce)d |<sup>26</sup> en sus pretensiones, por que la mereçen |<sup>27</sup> muy bien.

(σ. 4) |<sup>2</sup> d(ic) hou e <sup>s</sup>ElMatheo P(a)p(a)ju(an) dize por una rel(açi)on |<sup>29</sup> que façilm(en)te se podrian tomar estas |<sup>30</sup> dos prouinçias de la baxa Grecia y Aluania |<sup>31</sup> por el desseo grande que los naturales |<sup>32</sup> de ally tienen de salir de baxo de la subge- |<sup>33</sup> çion del Turco y darse a la obediencia |<sup>34</sup> de V(uestra)M(ajesta)d y para confirm(açi)on d<e> esto dize |<sup>35</sup> que lleuara a su mg r e hijos a la c(or)te |<sup>36</sup> del V(ir)rey(n)o de Nap(oles), que se le ordenare y que |<sup>37</sup> sean detenidos ally hasta que muestre |<sup>38</sup> por experiençia lo que propone.

|<sup>39</sup> Assi mismo dize que importaria mucho |<sup>40</sup> lleuar c(art)as de V(uestra) M(ajesta)d para el arçob(is)po |<sup>41</sup> y ob(is)pos y p(er)sonas prinçipales de aquellas |<sup>42</sup> prouinçias por que con ellas tomarian |<sup>43</sup> gran animo y se confirmarian en |<sup>44</sup> la deuoci)on de V(uestra) M(ajesta)d y los pueblos |<sup>45</sup> reçibirian particular contentam(en)to.

|<sup>46</sup> Pide una c(art)a para el prototico para que |<sup>47</sup> en Corfu recoja a su muger y hijos y |<sup>48</sup> que se le de tambien alg(un)a ayuda de |<sup>49</sup> costa p(ar)a la p(er)sona que ha de embiar por ellos.

|<sup>50</sup> Por vn memorial que vltimam(en)te ha dado |<sup>51</sup> sobre estas cosas dize que Su M(ajesta)d seaperuido |<sup>52</sup> de scriuir al Virrey de Nap(oles) que embie |<sup>53</sup> p(er)sona o p(er)sonas a aueriguar la v(er)dad |<sup>54</sup> deste neg(oçi)o que sean platicas y sepan la lengua |<sup>55</sup> que el le dara cartas p(ar)a alg(un)as p(er)sonas |<sup>56</sup> prinçipales y entendera que es assi |<sup>57</sup> lo que el ha referido.

## 3.

*Ἐπιστολή τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀχρίδος Ἰωακείμ πρὸς τὸν Don Juan de Austria  
(1 Ἰουνίου 1576)*

(Archivo General de Simancas-Sección Estado, legajo 1074, núm. 109: Δίφυλλο μὲ γραμμένες μόνο τις δύο ἐσωτερικὲς σελίδες 2 καὶ 3. Στὴ σ. 2 ἡ διεύθυνσι: + Τῷ υψηλῶτ-

(ἀ)τ(φ) κυρίω κυρίω Ἰωάννι τῆς Ἀστρίας εἰς τὴν Παρθ(ε)νότη εἰς τὰς τιμίας αὐτου χείρας ἐντίμος καὶ εὐλαβῶς δοθ(ή)τω:-).

† Ἰωακείμ ἔλεω Θ(εο)ῦ ἀρχιεπίσκοπος) τῆς αἰς Ἰουστινιανῆς,  
 Σερβίας, Βουλγ(α)ρίας, Ἀλβανίας καὶ τῶν ἐξῆς †  
 † Ὑψηλωτ(α)τ(ε) αὐθ(έν)τα κύριε Ἰω(ά)ννη καὶ ἐμοῖ ἐν Κ(υρί)ω υἱὲ  
 πωθ(ει)ν(ό)τ(α)τ(ε), χάρην, εἰρήνην, ὑγείαν παρὰ Θ(εο)ῦ παντοκράτορ(ος)  
 καὶ Κ(υρίου) υἱῶν Ἰ(ησο)ῦ Χ(ριστο)ῦ. <Τ>ὰς γραφὰς τῆς | <sup>3</sup> ἤψυλωτ(άτης)  
 αὐθ(εν)τίας ἐλαβαμεν ἐκ Τραπεζων τῇ ἐνάτῃ Ὀκτωβρίου ἔτους ,αφοδ' με προσταξὴν  
 τῆς αὐθ(εν)τίας) σου ἔγραψεν ὁ Ἀνδρέας δε | <sup>4</sup> Πράδας· μυστικός γραφοὶ πρὸς  
 ἡμᾶς. Ἐμάθαμεν περὶ τὴν ὑγίαν σου καὶ μέγας ἠφράθημεν ὡς ἴδαιν ὁ ἀλάθη-  
 τος νοῦς καὶ ὡς εσα-<sup>5</sup> | φήνησεν ἡμῖν ὁ τιμωτ(α)τ(ος) καὶ εὐγενέστατος ἄρχων  
 κήρης Μάνθου, υἱὸς παπα Ἰω(ά)ννη τὸ ἐπίκλητον καὶ υἱὸς κατα πνεύ(μα) ἀγα-  
 πητος τῆς ἡμῶν μετριότη(τος). | <sup>6</sup> ὡς δὲ αἰμαθ(ο)μεν περὶ τὴν ἀμέλιαν σφόδρα  
 ἐληπήθημεν. Ὁ τῆς ἀληθείας πολέμος δαίμων ἐξεύροι προφάσας καὶ ὑποκρι(σίας;)  
 εἶνα διάσαλευση κι ἀνα- | <sup>7</sup> τρέψη τὴν θεῖαν ὁμονίαν ἣν ἐκηρήχθη ἐν οἱ τῇ οἰκου-  
 μενῇ ἐκήριζαν πολλ(ές) φηλαῖς: ἐντρόμαξαν τὰ ἀνθρ(ο)πόμορφα θειρήα, ἐχάρικεν  
 | <sup>8</sup> ὄλον τὸ γένος τὸν Χρηστηανῶν. Ὁ δὲ μισόκαλος δράκων ἐρηξεν τὸν σπῶρον  
 του φθόνου εἰς τὴν μισραν καρδίαν καὶ ἠφανίστη ἡ κηριχθή- | <sup>9</sup> σαν ὁμονίαν καὶ  
 αὐτὴ φῶς, ἐγήνηεν σκότος καὶ ὄνιδος τῆς ἡμετέρ(ας) φηλῆς· λημὸς ψυχηκ(ός)  
 καὶ σωματ(ι)κ(ός) ἐγήνηεν. Ἠβρέθημεν οὖν καὶ ἀσθενούντες | <sup>10</sup> ἐν ταῖς ἡμερ-  
 (αῖς) τάντες, καθὼς μέλης μαθεῖν παρὰ τοῦ τιμωτ(ά)τ(ου) καὶ εὐγενεστάτ(ου)  
 ἄρχ(οντος) κύριν Μαθου ἄλα πλέων τῆς ἀστενείας ἐληψησεν ἡμᾶς ἡ ἀμέλια  
 τῆς ἐ- | <sup>11</sup> ξουσίας σου καὶ ὁ διογμος τῆς καλῆς ἐκῆν(ης) καὶ αγαθῆς ὁμονίας.  
 Διὰ πλέων δε πληροφορίαν καὶ πῆστην καθαροτερ(ον) γράφομεν δι ολήγον  
 πρὸς τὴν | <sup>12</sup> ὑψηλωτ(α)τ(την) αὐθ(εν)τιαν εἶνα κατανοήσης τὰ ὅσα ἐγγήνηκ(αν)  
 καὶ μέλου γενέστε: Γράφο σου πρὸς ἐνόπιον του Χ(ριστο)ῦ ὅτι ὁ κύρ Μαν-  
 θαῖος εἶνε πηστὸς | <sup>13</sup> καὶ ὀρθος τῇ ἀμομήτῳ πῆστοι καὶ ἐκ γένους λακμπροῦ  
 καὶ περιβοήτου, ἐκχμαλωτων ρήστης, τηφλῶν ὀδιγῶς, εἰς ξένους καὶ πτοχῶν  
 καὶ χειρῶν | <sup>14</sup> πολὰ κηβερνηται καὶ ὄχη μονων ἡ πατερ(ε)ς αὐτὴν τὴν ἐπηστή-  
 μιν ἤχων· μάλων πατροπαροδοτων ἤχαν τὴν ἀρετὴν καὶ ἀκουστῶν εἶτον το ὄ-  
 νομα αὐτῶν | <sup>15</sup> καὶ ἡ καλὸσῆναις εἰσὲ ὅλα τὰ πλησιαίστερα κάστηρ. Ὁ δὲ κήρης  
 Μάθου εἶνε πολλ(ὰ) πηστὸς τῆς αὐθ(εν)τίας) σου, ὡς καθὼς ἴδαις, ὄχη μόνων  
 τῆς αὐθ(εν)τίας) σου, | <sup>16</sup> ἀλλὰ καὶ εἰσε πολὴν λαόν, λέγ(ω) δὴ ἀρχιερεῖς, ιε-  
 ρεῖς καὶ ὁ κιν(ός) λαός. Ἦχεν καὶ σηναγωνιστὴν τον τιμωτ(α)τ(ον) ἄρχον  
 κύρ Πανων Καιστόληκων, ἄλα ἠμποδῆσθη | <sup>17</sup> ἦπο τῶν ἐξω κρατούντων. Ὁ δὲ  
 ρηθῆς κύρ Μανθαῖος καταληπῶν παντα τα π(α)τρικα καὶ μητρικὰ, κηνητὰ λεγο  
 δῆ καὶ ἀκίνητα, καὶ ἠκολούθησεν τὸν δι- | <sup>18</sup> δάσκαλον, ὡς ἡ ἄγιοι ἐκῆνη ἄποστολ-  
 ῆ(οι). Ἦρπαξαν ἡ θήραις ἡ ἀνήμερ(οι) πάντα ὅσα καὶ ἂν ἤχεν καὶ ὄχη μονων  
 αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ἀλονῶν Χρηστηανῶν | <sup>19</sup> καθεκαστην ἡμερ(α) καὶ ὠρ(α) ἡ  
 φηλακαῖς γέμισαν ἀνδραῖς φηλακομενοι ζημίαις καὶ ἀλα τὴνὰ παθ(η) ἐχουν

μετὰ ἠπομονῆς. Αὐτὴ δὲ ἡ ἐλε- | <sup>20</sup>ῆνῃ ὄλο τὸ ὄμα εἰς Χ(ριστό)ν καὶ τὴν αὐθ(εν)-  
 τία σου ἔχουν. καὶ ὄχι ἵ καὶ ῥ, μόνων πλήθος πολλ(ὸ) τοῦ λαοῦ. Καὶ ψηθειρη-  
 σμὸς μέγας γίνεται ἡ αὐθεντία σας | <sup>21</sup> ἐτράπητε εἰς ἤπνων καὶ ἀμέλιαν καὶ εἶνε  
 πολλ(ῆ) λήπη εἰς τοὺς ἀδερφοῦς. Ἀφίκετο ἰδιοθελὸς τὸ θεῖον καὶ θεάρεστον  
 ἔργον καὶ ἐπείσεντε εἰς τὴν κατα- | <sup>22</sup>κρησιν τον ἀθέον αγαρινῶν καὶ ὑπόθη καὶ  
 ἐχάρι καὶ ἦν ὅλος αναπαμενος. Ἦκουσας κηριέ μου τῶν λοιμῶν του τόπου ἐτού-  
 του; Καὶ ἐάν ἤθαιλες το | <sup>23</sup> αἰπηχηρήστῃ, νικαις πολλ(αῖς) καὶ καλαῖς ἤθελες  
 κάμη διότης μεγαν λοιμον εἶχεν ἡ μεγ(ά)λ(η) πόλλ(ις) καὶ φόβον πολῆν, ὅς  
 το ἦδαν ἡ ὀφ<θ>αλμοῖ μου. Δι- | <sup>24</sup>ὸ παρακαλοῦμεν τὴν σὴν ἐξουσίαν, επιμασων  
 καὶ δράμε ὡς αετώς, ὅτι σε ἐκδεχονται ὅς ποταί τῶν Μουσῆν ἐν το νομον ποταί  
 μίμησου τον ἐστ(α)ρωμ(έν)ον | <sup>25</sup> Χ(ριστό)ν ὅπου ἐχρσεν τὸ αγιον αἷμα δια  
 τῶν πλανήθεντ(α) Ἀδάμ ἦνα τί ἠπνῆς. Κυριε καὶ ἦνα τῆ αποστρεφοις το προσο-  
 πῶν σου, ἐπιλανθανης τῆς <sup>26</sup> πτωχίας ἡμῶν καὶ τῆς θλίψεως καὶ τα εζῆς. Ὅσα  
 ἦπεν καὶ θέλ(ει) σου εἰπῆ, λ(έ)γο σε, ἐδικά του δὲν ἦνε· πολλ(ῶν) ἀνθρώπων  
 λογ(οι) εἶναι, ἀρχιερεων, ἱερεων καὶ ἄλος κεινος λαος. | <sup>27</sup> Μι γενεσεν ἐτιος  
 κακοῦ ὅτι αν ιν(αι) καὶ γην(ης) ετιος κακοῦ, θελῆς δόση λογ(ον) εἰς τῶν δι-  
 καιον κρητῆν μόνον δραμε, δραμε ὡς αετώς· πολὺ σε ἐκδε- | <sup>28</sup>χονται ὅτι οὐ  
 δῆναμεν γράφην. Καὶ αν ὀρήσης να το πηστωθ(ῆς) πλάτητερα, προβοδήσον ἕναν  
 ἄνδρα δοκμωων εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ εἰσε τό- | <sup>29</sup>πους καὶ να ἠξέρη καὶ τὴν  
 γλωταν καλος ινα θεόρηση καταλεπτῶς καὶ τὰ παντ(α) καλος ὀμήλωσωμεν.  
 Τῆμισων τον ἐντίμωτ(α)τ(ον) καὶ λίαν φρονημῶτ(α)τ(ον) ἀρχον | <sup>30</sup>κῦρ Μαν-  
 θ(ον), διότης ἡ τημῆ αὐτουνοῦ εἰς σε πολλοὺς ἀνεβνοι καὶ γίνεται αἷτιος τον  
 πολλ(ῶν) καὶ παρακινῶντεν ἡ ἄνθρωποι δια τὴν | <sup>31</sup> τημῆν, ὅς καθος ἡ ἐξουσία  
 σου καλος ἐπίστασεν. Νὰ εχωμεν ἀπόκρησιν καὶ ἄνθρωπον να ἠδουμεν καὶ ἡμοῖς  
 καὶ ἡ αὐθεντία σου να πηστωθήτε. | <sup>32</sup> Οὗτος φροντησον καὶ μῆ αμελῆς εἶναι.  
 Εἰ τοῦ Θ(εο)ῦ ἡ χάρης καὶ το ἄπειρων ἔλεως εἶη μετὰ τὴν σὴν ἐξουσίαν.  
 Ἐρρωσων: - Ἰουν(ίου) εἰς τὴν α-ἠν | <sup>33</sup> ἔτους ,ζπδ'  
 † Μηνὶ Ἰουνίῳ ἰν(δικτιῶν)ος δ-ης . . .

† ὁ Βελεσοῦ, Φώτιος

† ὁ Καστορίας, Σωφρόνιος καὶ πρωτόθρονος:-

† ὁ Βελλαγράδων, Νεκτάριος



(Archivo General de Simancas - Sección Estado: legajo 1074, núm. 109)

ΕΥΡΕΤΗΡΙΟ ΚΥΡΙΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

- Ἅγιον Ὅρος, 212.  
 Αἰγαῖο, 211.  
 Ἄλβανια, 211, 215, 224.  
 Ἀργυρόπουλος Ἰωάσαφ, 212.  
 Ballesteros Lopez, 223, 224.  
 Βαρκελώνη, 222.  
 Βελεγράδων ἐπισκοπή, 218-219. Βλ. καὶ Νεκτάριος Βελεγράδων.  
 Γαβριήλ Ἀχρίδος, 216.  
 Γερμανὸς μητροπ. Πατρῶν, 212.  
 Granvela Καρδινάλιος (Don Antonio de Perrenot), Ἀντιβασιλιάς τῆς Νεάπολης (1571-1575), 217.  
 Dax ἐπίσκοπος, 212, 221.  
 Ἕπειρος, 211, 213, 217.  
 Θεσσαλονίκη, 212.  
 Ἱερεμίας Β', 219.  
 Ἱερῆ Συμμαχία, 211, 213, 216, 217, 218, 220.  
 Ἰωάσαφ Σερβίων, 219.  
 Ἰωάσαφ Θεσσαλονίκης. Βλ. Ἀργυρόπουλος Ἰωάσαφ.  
 Ἰωακείμ Ἀχρίδος, 213, 215, 216, 218, 219, 220, 221, 222, 225.  
 Juan de Austria (Don), 212, 213, 214, 215, 217, 218, 220, 221, 222, 223, 224.  
 Κάρολος Ε', 213.  
 Κάρπαθος, 212.  
 Κέρκυρα, 214, 225.  
 Κεστόλικος Πάνος, 213, 214, 215, 216, 223, 224.  
 Κωνσταντινούπολις, 219, 221.  
 Κύπρος, 220.  
 Λεόντιος Βελεγράδων, 219.  
 Λομβαρδία, 222.  
 Μαδρίτη, 215, 217.  
 Μακάριος Ἰπεκίου, 215, 216.  
 Μακάριος Μελισσηνός, 216. Βλ. καὶ Μελισσηνοὶ ἀδελφοί.  
 Μακεδονία, 212, 213, 215.  
 Μαλαζὸς Γρηγόριος, 212.  
 Μάνη, 211.  
 Μάξιμος ὁ Ὁμολογητῆς, 219.  
 Μελέτιος Βελεγράδων, 218.  
 Μελισσηνοὶ ἀδελφοί (Μακάριος καὶ Θεόδωρος), 212, 217.  
 Μυτιλήνης μητροπολίτης, 212.  
 Ναυάκτου ναυμαχία, 211, 213, 216, 220, 221.  
 Νάξου μητροπολίτης, 212.  
 Νεάπολη, 213, 214, 215, 222, 223, 226.  
 Νεάπολης Ἀντιβασιλιάς βλ. Granvela.  
 Νεκτάριος Βελεγράδων, 218, 227.  
 Νικάνορος Ὁσίου Μονῆ (Ζάβορδας), 219.  
 Παπαγιάννης Μάνθος, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227.  
 Παρθενόπη βλ. Νεάπολη.  
 Πελοπόννησος, 212, 214.  
 Prada Andrés de, 218, 223, 226.  
 Requeséns Luis de (Don), 222.  
 Ρόδος, 212.  
 Sacra Liga βλ. Ἱερῆ Συμμαχία.  
 Σελίμ Β', 212.  
 Σερβίων ἐπισκοπή, 219.  
 Σερρών μητρόπολη, 212.  
 Simancas Ἀρχεῖο, 212.  
 Στερεά Ἑλλάδα, 212.  
 Σωφρόνιος Ἀχρίδος, 215, 216, 221.  
 Σωφρόνιος Καστορίας, 218, 227.  
 Τραπεζι Σικελίας, 218, 226.  
 Φίλιππος Β', 213, 214, 217, 223, 224.  
 Foscarini, J., 220.  
 Φώτιος Βελεσσού, 218, 227.